

ЦЕРВОНЕ

СЕЛО

31 СЕРПНЯ 1932

15-16

ЖУРНАЛ

В СЕУКРАЇНСЬКОГО
ЦЕНТРАЛЬНОГО
ВИКОНАВЧОГО
КОМІТЕТУ

**Виконуючи й перевиконуючи пляни за-
вершального року першої п'ятирічки,
зміцнімо оборону Союзу радянських
соціалістичних республік**

З М І С Т

	Стор.
<i>Луканов</i> — Ударно провести осінню сівбу . . .	1
<i>Вайншток</i> — На боротьбу за плян хлібозаго- тівель 4-го вивершного	2
<i>Серебряний</i> — Ті, що чинять замах на громад- ську власність — вороги народу	4
<i>Верунін</i> — Свідомий призовник — засновок обо- роноспроможности країни	7
<i>Авдїїв</i> — Фінансові завдання сільрад	9
<i>Борун</i> — До початку шкільного року	10
<i>Максимович</i> — Кінська тяглова сила мусить ви- конати завдання осінніх робіт	11
<i>Салецький</i> — Не відставати в реалізації позики 4-го вивершного	13
<i>Білик</i> — Сильоє — міцна підпора соціалістичного тваринництва	15

РАДЯНСЬКЕ БУДІВНИЦТВО

<i>А. Жежко</i> — Висунення та готування жінок ке- рівних робітників сільрад — справа першо- чергової ваги	17
--	----

НА МІСЦЯХ

<i>Кучеренко</i> — Огляд роботи сільрад	18
<i>Садовська</i> — Зразки більшовицької роботи	20
<i>Бригада</i> — Депутатська група на передових по- зиціях збиральної	21

МІЖНАРОДНЕ ЖИТТЯ

<i>Я. Мексін</i> — За радянськими кордонами (між- народній огляд)	23
--	----

**Жодного центнера хліба пере-
купникові та спекулянтю**

ЧЕРВОНЕ СЕЛО

Пролетарі всіх країн, єднайтесь

ЖУРНАЛ ВСЕУКРАЇНСЬКОГО ЦЕНТРАЛЬНОГО ВИКОНАВЧОГО КОМІТЕТУ

ВИДАННЯ VII РІК Адреса редакції: Харків, майдан Тевелєва, ВУЦВК
Телефон: комутатор ВУЦВК № 2-91

31 серпня 1932 р. № 15-16

УДАРНО ПРОВЕСТИ ОСІННЮ СІВБУ

Стаття П. Луканова

БОЙОВИМ ЗАВДАННЯМ ОСІННЬОЇ СІВБИ, яка вже розпочалася на Україні — в боротьба за рішуче збільшення врожайності основних харчових культур, що вирішують справу хлібного балансу нашої країни — озимі пшениці і жита.

В підготовчій роботі і в переведенні сівби треба по-більшовицькому здійснювати постанови III Всеукраїнської партконференції про збільшення найближчого часу врожайності колгоспних ланів у 1½ рази проти кращих врожаїв України останніх років.

За планом під час осінньої сівби Україна має засіяти 10.600 тис. га, в тому числі озимі пшениці 6.500 тис. га, жита 4.100 тис. га. Перетворити ці цифри на реальну дійсність — завдання кожного колгоспу, МТС, радгоспу, партійних та радянських організацій.

Ми мусимо не просто посіяти, а **забезпечити підвищення врожайності** запровадженням низки агротехнічних заходів, рішучим посиленням уваги до агротехнічних вимог. Треба забезпечити високу якість посівів. Для цього треба, насамперед, приділити велику увагу **обробітці ґрунту** під яросів озимини. Як визначив уряд, «своєчасне і повне підняття ґрунту під озимину є бойове завдання кожної області, району, колгоспу і радгоспу». Стан з готуванням ґрунту зараз просто загрозливий. Так, на 10-VIII ворано парів 1.228 тис. га, або 41%. Ще гірше проходить луціння стерні — на 10-VIII злучено мізерну пасюку — 71 тис. га.

Досить нагадати про надзвичайну засміченість ланів багатьох колгоспів, щоб уявити, які наслідки може дати такий стан з обробітком ґрунту. Треба негайно, не гаючи жодної години, рішуче посилити темпи готування ґрунту під озимину. Всі трактори та частину живої тягової сили, що не використовується на збиранні та молотбі — треба використати на оранку та луціння стерні під озимину. Оранку під озимину треба провадити по-ударному, щоб найбільше і найкраще зорати і цим самим посилити боротьбу з бур'янами та шкідниками.

Величезну увагу треба приділити посівові доброякісним насінням. Цього року ми повинні рішуче поширити площу, що засівається місцевим акліматизованим сортовим насінням. За планом уряду сортових засівів дорівнює 5.250 тис. га пшениці і 220 тис. га жита. Завдання сільради —

насінням, організувати сортозміну, очистку та протруєння насіння.

Важливе значення має ремонт тракторів та машин. До останніх днів темпи ремонту явно незадовільні. Осіння сівба, збігаючись з молотбою й возовицею хліба, збиранням технічних і пізніх культур, збиранням цукрового буряку, утворює напружене становище з тяглом і робочою силою.

Саме на осінні місяці і припадає найбільша навантаження на тяглову силу. Тим то й треба насамперед якнайшвидше відремонтувати увесь реманент та трактори. Успіх ремонту чималою мірою залежить від тих підприємств, які виробляють запасні частини до тракторів, як вчасно вони виконують свої зобов'язання. На місяцях треба розгорнути широку роботу щодо вишукування запасних частин та можливостей їхнього виготовлення на місяцях.

Поточної осені енергоозброєність радгоспів і колгоспів набагато зростає. Для України до осінньої посівкампанії завезено додатково тракторів кількостю 75 тис. тракторних сил, що разом з тракторним парком, який вже працює, дорівнюватиме на 1 жовтня 1932 року 472 тис. тракторних сил.

Кажучи про трактори, **не можна ані на хвилину послаблювати увагу коневі**. Повідомлення з деяких районів свідчать про випадки загибелі і незадовільний стан коней. Яке може бути виправдання цим явищем? Тільки недоглядом, недбайливим ставленням до вроматської власності та впливом куркульні можна пояснити випадки погіршення стану коней. Треба, прощивши глутайські намагання, завзято

негайно перевірити як колгоспні сівфонди та забезпечити посів

Утворили по доброякісним
СІВФОНДИ УРСР
№ 800398

Комуна ім. Сталіна Дробицького району. Орють на пар

боротись за здорового працездатного коня, який чимало мірою обумовлює темп основних осінніх сільсько-господарських робіт.

Цільком використати трактор, найповніше, але господарському павантажити коней, сполучити роботу механічної та тягової сили, **використати вола і ялових корів** — кінце потрібно, щоб упоратись з бойовим завданням осінньої виробничої кампанії. Щоб забезпечити безперебійну роботу тракторів, треба утворити потрібні запаси нафтопалива та мастила.

Опрацьовуючи поляни, не можна припустити помилок, що їх засудила III Всеукраїнська партконференція. Ці помилки були в механічному розподілі посівних завдань, без урахування напрямку господарювання та інших особливостей кожного окремого колгоспу. Кожен колгосп, кожна сільрада мусять мати бойову програму конкретних дій боротьби за врожайність та готування до першого року другої п'ятирічки.

В боротьбі за поляни осінньої сівби **вирішну роль відіграє постійна колгоспна бригада**. Саме в бригаді розв'язується проблема підвищення врожайності. Зважити на хибі та виправити їх в організації праці, **утворити постійні виробничі бригади**, закріпити за ними засівні ділянки, тягло, реманент та інші засоби, чітко розставити людей на виробництві — надто відповідальне завдання в готуванні до сівби.

В зв'язку з проробкою завдань осінньої сівби, знову треба підкреслити всю важливість розгортання роботи з колгоспним активом. Виявити актив колгоспу, який себе показав на виробництві, обговорювати з ним завдання осінньої сівби, прислухатися до його голосу, поширювати досвід кращих активістів у боротьбі за високий врожай — таке завдання сільських партійних та радянських організацій.

Сівба вже почалася. Потрібна виключна напруженість енергії, щоб надолужити прогалине й перешикувавшись на ходу, успішно перевести осінню сівбу. Треба детально розгорнути широку масову роботу, обговорюючи поляни осінньої сівби з колгоспниками, робітниками радгоспів і трудящими одноосібниками, розгортаючи соціалізм та ударництво.

В процесі готування до осінньої сівби ніяк не можна забувати про одноосібника. Треба ліквідувати переключування щодо одноосібника, яке мало місце в частині районів. Але не можна покладатися на самоплив в проведенні сівби одноосібниками. Класовий ворог намагатиметься зірвати сівбу одноосібника, викликати недовіря до політики партії. Сільські та районні організації повинні уважніше ставитись до сівби одноосібників. Треба найскоріше визначити одноосібникам земельні ділянки під посів, допомогти відремонтувати реманент, очистити та протруїти насіння, організувати на суто добровільних засадах суприягу та допомогу непрацездатним, безхудобним, організувати агротехнічне обслуговування.

В боротьбі за поляни осінньої сівби на сільраду покладається надто відповідальні завдання. Успішне переведення сівби — показники якості роботи сільради навколо організаційно-господарського зміцнення колгоспів і боротьби за підвищення врожайності. Треба розгорнути всі форми масової роботи: обговорення полянів та перевірка виконання на плєнумах сільрад, пожвавити роботу секцій, виробничих нарад, посилити роботу депутатських груп у колгоспах. До цього часу ще чимало сільрад недостатньо повернулись лицем до колгоспного виробництва. Зробити це треба зараз у процесі осінньої сівби, утворивши засновки дальшого піднесення та успішного розв'язання розвитку соціалістичного сільського господарства.

НА БОРТЬБУ ЗА ПЛЯН ХЛІБОЗАГОТІВЕЛЬ ЧЕТВЕРТОГО ВИВЕРШНОГО

Стаття І. Вайнштока

ВЧАСНЕ й ЛОВНЕ ВИКОНАННЯ ХЛІБОЗАГОТІВНОГО ПЛЯНУ має виключне політичне значення. Хлібозаготівлі — є одна нерозривна частина здійснення велетенських господарських плянів країни Рад, плянів побудови соціалізму.

Ми індустріялізуємо нашу країну. Завершуючи переможно першу п'ятирічку за чотири роки, палерододні другої п'ятирічки — побудови безкласового суспільства, ми розвиваємо нашу державну промисловість такими темпами, щоб «наздогнати й випередити капіталістичні країни», як заповів нам Ленін.

Але кожен робітник, свідомий колгоспник добре розумів, що хліб — головний продукт харчування людности, вирішально важить у здійсненні плянів індустріялізації країни. Хлібозаготівлі — це складова частина ліквідації куркульства, як класу, на базі суцільної колективізації. Водночас, виконання плянів хлібозаготівель — могутній важіль зміцнити організаційно-господарчий стан колгоспів.

«Боротьба за хліб — боротьба за соціалізм». Ось

чому класовий ворог, а передусім куркуль, що чинить шалений опір соціалістичним плянам затамом, а тим злісніше — хлібозаготівельному плянові. Він бо на практиці переконався, яку силу має більшовицький плян хлібозаготівель у здійсненні гасла партії про ліквідацію куркульства, як класу, на базі суцільної колективізації.

Капіталісти всіх країн шукають виходу з лабет жорстокої кризи у чимраз більшій експлуатації своєї робітничої класи та трудового селянства та у готуванні нападу на СРСР. Вони знову хочуть примусити робітників і селян нашої країни працювати на себе.

Тільки сила Червоної армії та революційність робітничих мас в країнах капіталу, що ддалі зростає, затримує покищо буржуазні держави від нападу на нас.

Хліб потрібний, щоб постачати нашу соціалістичну промисловість та славетну Червону армію, посилити обороноспроможність

країни. Ось чому кожен колгоспник, трудящий селянин повинні добре засвоїти, що виконання плану хлібозаготівель — є їхнє першочергове зобов'язання перед пролетарською державою.

Центральний комітет ВКП(б) та Раднаркм СРСР виходячи з настанови про розгортання колгоспної торгівлі, як одного з найважливіших важелів у боротьбі за подальше організаційно-господарське зміцнення колгоспів, зменшили для України хлібозаготівельний план проти минулого року. Це зменшення плану дає змогу нам, не зважаючи на пелюсів і на ряд інших труднощів, не тільки виконати його, а й мати після виконання плану та утворення насіннофондів, відповідні лишки для розгортання колгоспної торгівлі хлібом.

Але цей план самопливом не дається. Він вимагає справді напруженої більшовицької роботи, боротьби за нього. А це передусім значить, що ми повинні розгромити право-опортуністичні настрої капітулянтів та скилів, організувати нещадну відсіч куркульському опорі.

Найгіршим способом викиваючи та б'ючи «лівацькі» закрути, носіїв адміністративного захоплення, ми повинні більшовицький вогонь скерувати проти правого опортунізму — головної небезпеки на нинішньому етапі соціалістичного будівництва.

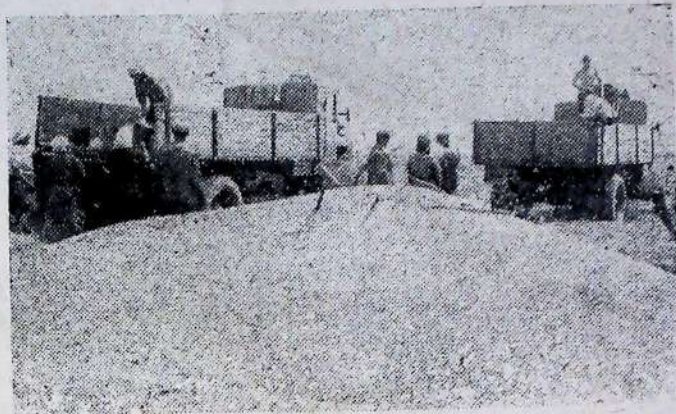
Клясова боротьба в країні точиться особливо гостро навколо колгоспу: її елементи є в самому колгоспі. Куркуль, підкуркульник намаються довести неспроможність колгоспу організувати виробництво. Вони чіпляються за невикриті індивідуалістичні залишки колгоспника — вчорашнього одноосібника, намаються протиставити особистий інтерес інтересам цілого колгоспу, пролетарської держави, агітують за розподіл на їдців, за роздачу всього обмолоченого хліба на руки, вислунаючи як «захисники», як «друзі» колгоспів.

Усю політично-масову роботу на селі треба нині спрямувати на те, щоб викрити клясову суть цих маневрів куркуля й організувати йому найнещаднішу відсіч. Меларям, неробам, зривникам колгоспного виробництва — повинна бути оголошена рішуча боротьба. Хто не працює, хто не хоче працювати, — той нічого не дістає, не повинен нічого дістати; хто більше й краще працює — той більше й дістає.

Саме з цього погляду, з погляду кількості й якості праці кожного колгоспника, треба провадити видачу натуральних авансів колгоспникам, розподілити прибутки. Правильно й послідовно застосований цей принцип, що виходить з поєднання громадського інтересу з особистими інтересами кожного колгоспника — найважливіший чинник підвищити продуктивність праці, поліпшити господарювання, підняти організаційно-господарське зміцнення колгоспів.

У багатьох селах, особливо в тих, що містяться недалеко від залізниць, уже тепер причаїлись, як хижаків, спекулянти-перекупники. Вони никають по колгоспних дворах і в спілці з куркульськими надобитками, при потураллі клясово-сільських керівників деяких колгоспів, намаються розгорнути спекуляцію хлібом.

Широкою, систематичною поясняльною масовою роботою треба перемогти куркульську агітацію за

Радгосп „Червоний Перекоп“ Кахівського району (Одещина). Вантажать зерно на ваговози

зривання хлібозаготівель, за зруйнування колгоспів, нещадно викриваючи і виганяючи куркулів та куркульських підсигувачів, що де-не-де пролізали до колгоспу.

Підривної роботі куркульства, спекулянтів, перекупників, що намаються зірвати виконання хлібозаготівельного плану треба протиставити цілком ясну й чітку директиву партії та уряду про безборонну колгоспну торгівлю хлібом тільки від 15-го січня 1933 року, після успішного виконання державних планів хлібозаготівель та затіснення злищання насінних фондів.

Масову роботу нашу на селі на виконання хлібозаготівельного плану треба якнайширше пов'язати із збиральною кампанією, насамперед з боротьбою проти втрат, невинно раз'яснюючи, що втрати, які завдають великої шкоди державі, зривають виконання планів хлібозаготівель і насамперед відбуються на добробуті самого колгоспу, колгоспника й трудящого селянина.

Боротьба з втратами — це не тільки питання техніки. Це найістотніше завдання організаційно-господарського зміцнення колгоспів, це один з шляхів соціалістичного перевиховування колгоспників. «Справа йде тут про виховання соціалістичного ставлення колгоспників до громадської колгоспної власності, виховання свідомості, потреби боротися за охорону, збереження й недоторканість цієї громадської власності» (з відозви «Правди»).

Вирішну вагу у виконанні плану хлібозаготівель має повсякденне, оперативне керівництво заготівлями від місцевих, партійних та радянських органів, з обліком особливостей кожного району, села, колгоспу, в сполученні з широкою політично-масовою роботою на селі. Сільради — органи пролетарської диктатури на селі, повинні стати на чолі керівництва всією роботою по хлібозаготівлях на своїй території.

Не таючи ані години, ставити на ділі штабами боротьби за реалізацію врожаю, сільради повинні конкретним, диференційним та бойовим керівництвом, швидко реагуючи і посилюючи відсіч ділянкам, підтримуючи систематичний зв'язок з організованими делегатами в колгоспах і радгоспах, з кожним членом секції ради, прикріпленням до тої або тої ділянки роботи — неухильно домагаться виконання встановлених зобов'язань щодо здавання хліба.

Справжня масовість у роботі означає насамперед — утворення широкого активу із колгоспників та трудящих одноосібників, спираючись на який,

треба організувати й провадити хлібозаготівлі. Справжня масовість — це широке використання в хлібозаготівлях соціалістичних метод змагання і ударництва, що цілком виправдали себе на практиці минулої кампанії.

Якщо де не організовано комісії сприяння хлібозаготівлям, їх треба скрізь негайно організувати при всіх сільрадах. До комісії сприяння треба залучити найпередовіших колгоспників та сільських активі-

Гатнянський колгосп (Київщина). Робітники посадочн. ф-ки на воскреснику

стів (зокрема жінок), що пройшли школу хлібозаготівельної кампанії.

Від сільських комісій сприяння потрібна велика та активна громадсько-масова робота. Для кращої, оперативнішої та конкретної організації роботи доцільно, щоб комісія розбила село на заготівельні

ділянки, прикріплюючи до кожного відповідального керівника—члена комісії сприяння, який організує актив ділянки та керує його роботою. У всій своїй роботі комісія повинна звітуватися перед сільрадою.

Члени комісії сприяння повинні вести перед у здаванні хліба державі й бути за приклад у справі виконання своїх зобов'язань, беручи активну участь у всіх організаційно-масових заходах, являючись привідцями в справі організації соціалістичного ударництва тощо.

Перебіг хлібозаготівель у липні та першій половині серпня в більшості районів, сіл, МТС та радгоспів—геть незадовільний. Це насамперед свідчить за те, що реалізація постанов Ш Всеукраїнської партконференції про рішуче поліпшення роботи на селі проводиться ще цілком не досить.

Такому становищу треба покласти край.

Ми вступили в розгорнуті хлібозаготівлі виведеного року першої більшовицької п'ятирічки.

Партійні та радянські організації повинні негайно розгорнути найширшу політично-масову роботу за цілковите виконання плану хлібозаготівель у кожному районі, колгоспі, селі, як **першочергове їхнє завдання й обов'язок**, даючи найрішучішого боджон куркульським агентам — правим опортуністам і «лівим» закутникам.

Рішуче заходившись навколо виконання останніх постанов партії та уряду, мобілізувавши широкі маси колгоспників та трудящого селянства, у нещадній боротьбі з куркулем та його агентурою, за випробуванням керівництвом ленінської комуністичної партії, ми забезпечимо перемогу в боротьбі за хліб, а значить і в організаційно-господарському зміцненні колгоспів.

ТІ, ЩО ЧИНЯТЬ ЗАМАХ НА ГРОМАДСЬКУ ВЛАСНІСТЬ — ВОРОГИ НАРОДУ

Стаття Серебряного

РОБІТНИЧА КЛЯСА И КОЛГОСПНЕ СЕЛЯНСТВО країни Рад за проводом ленінської комуністичної партії, розгортаючи соціалістичний наступ по всьому фронту, безперервно збільшують свої соціалістичні перемоги. В третьому вирішному році п'ятирічки вивершено будову фундаменту соціалістичної економіки. Успішно проходить боротьба за виконання плану 4-го вирішного року п'ятирічки і в промисловості, і в сільському господарстві. В підсумку успіхів третьої більшовицької весни СРСР остаточно утвердився на новому соціалістичному шляху. Остаточну перемогу соціалізму можна вважати в основному закінченою. Ці перемоги здобуто в процесі безперервної запеклої боротьби з класовим ворогом та його опортуністичною агентурою. Останні постанови партії й уряду про м'ясо й хлібозаготівлі, єдиний сільгосподаток, розгортання торгівлі колгоспів, колгоспників і трудящих одноосібників продуктами сільського господарства, перебудова роботи промкооперації, революційної за коштності, заходи щодо організаційно-господарського зміцнення колгоспів та поліпшення матеріально-побутового стану трудящих є безпосереднім наслідком великих перемог соціалізму.

Основа соціалістичного суспільства — громадська власність. Капіталістичне суспільство будувалося на приватній власності, на праві небагатьох владарів знарядь засобів виробництва експлуатувати багатомільйонні трудящі маси. Закони капіталізму жорстоко карали за порушення закону про священність і недоторканість приватної капіталістичної власності.

Ленін не раз підкреслював завдання про потребу провадити облік і контроль громадського добра. «Проваль акуратно й сумлінно рахунок грошей, господарюй ощадно, не ледарюй, не кради, додержуй суворої дисципліни в праці — саме такі гасла стають тепер, після повалення буржуазії, за чергові й головні гасла моменту» (Ленін).

Класовий ворог — куркуль чинить замах на громадську власність. Позбавлений змоги наживатися коштом праці трудящих на виробничій базі, класовий ворог пробує жити коштом чужої праці через крадіжки, злодійства, розбазарювання колективного майна робітничої класи й колгоспного селянства. Наслідком перемог першої п'ятирічки остаточно підірвано корені капіталізму на селі, «ліві» приріщають цілковиту ліквідацію капіталістичного

елементів і цілковите знищення клас». Уже в першому п'ятиріччі ліквідуються основи й джерела експлуатації людини людиною. Капіталістичні елементи йдуть на дно. Розпромлені, але ще недобиті рештки куркульства пробують робити скажений ошір успіхам соціалізму.

XVII партконференція підкреслила, що «нові успіхи соціалізму робітничого класу забезпечить тільки в боротьбі з рештками капіталізму, даючи нещадну відсіч опорі капіталістичних елементів, що гинуть, поборюючи буржуазні й дрібнобуржуазні забобони серед трудящих і провадячи уперту роботу щодо соціалістичного їх перевиховування. Це значить, що й надалі ще неминуче загострення класової боротьби в окремі моменти, і особливо в окремих районах і на окремих дільницях соціалістичного будівництва».

Капіталістичні елементи — куркульство, що гинуть, пристосовуючись до умов нової обстанви, вживає нових форм, метод і тактику опору заходам радянської влади, пробуючи загальмувати й зривати на окремих дільницях успішний розвиток соціалістичного будівництва.

Зміна форм і метод боротьби куркульства проти насамперед скерована на розкрадання й знищення соціалістичної власності трудящих. Соціалістичне майно радянської країни ввесь час зростає: будуються гіганти промисловості, ростуть новобудови, міцніють і поширюються радгоспи, провадиться невпинна робота коло організаційно-господарського зміцнення колгоспів, випуск речей широкого вжитку дедалі зростає, і водними шляхами, і сталевими магістралями країни рухаються чимраз збільшувані потоки вантажів. Класовий ворог пробує прикласти до нього руку, розкрасти й знищити, стяє, по класовому ворогу треба рішуче й нещадно вдарити всією міццю пролетарської диктатури.

Розкрадачів соціалістичного майна Ленін пропонував «узяти під особливий нагляд всієї людности, з ними треба розправлятися, за найменшого порушення від них правил і законів соціалістичного суспільства, нещадно. Всяка кволість, всякі хитання, всяке сантиментальничання з цього погляду було б величезним злочином перед соціалізмом».

ЦВК і РНК СРСР в своїй постанові з 7 серпня ц. р. про охорону майна державних підприємств, колгоспів і кооперації та зміцнення громадської (соціалістичної) власності підкреслює, що «громадська власність (державна, колгоспна, кооперативна) є основа радянського ладу, вона священна й недоторкана, і людей, що чинять замах на громадську власність, треба розглядати, як ворогів народу, через що рішуча боротьба з розкрадачами громадського майна є найперший обов'язок органів радянської влади», і пропонує вживати як захід судової репресії — розстріл з конфіскацією всього майна і з заміною за пом'якшливих обставин, позбавлення волі на реченець не менше, як 10 років з конфіскацією майна, не застосовуючи амністії.

Куркульство, бажаючи нажитися коштом чужої праці й зірвати справу організаційно-господарського зміцнення колгоспів та поліпшення матеріально-домутового стану колгоспників, поперше, і вдарити по робітничому постачанню — подруге, розчищує врожай на соціалістичних полях, розкрадаючи цілі снопи хліба, зрізуючи колоски, крадучи колгоспний хліб з інбарів. Треба рішуче покласти край цим куркульським діям.

Треба підкреслити, що не тільки куркульство краде й злодіячить, а й підбиває на це також і тих колгоспників, що зовсім не виходять на роботу, або через несумлінне ставлення цих відсталых колгоспників до праці, мають дуже мало трудоднів. Ці елементи, піддаючись під куркульську провокацію, і за його організаційною участю, також у багатьох випадках стають на шлях злодіяства й крадіжки колгоспного майна. Куркульство не тільки краде, а й

Береславський зернорадгосп (Херсонщина). У вільний час читають газету

знищить хліб. Воно, щоб зірвати колгоспне виробництво, розкрадає худобу, отрує її, краде запасні частини до складних сільськогосподарських машин, псує, нищить складні машини. Потрібна революційна, нешиспана чуйність за вилазками класового ворога, щоб рішуче покласти край цим фактам, звалюючи на голову куркуля всю силу революційного закону.

Куркульство, щоб зірвати збирання урожаю, мотельбу, хлібозаготівлі, осінню сівбу йде на крадіжку майна, що перебуває в індивідуальній власності колгоспників, роблячи крадіжки з садів і кватир колгоспників з тим, щоб поставивши їх перед таким фактом, примусити окремих членів сімейств лишатися дома охороняти садиби й цим самим зменшити кількість виходів колгоспників на поле, вплинути на зменшення числа трудоднів колгоспника і цим самим ударити по його матеріально-домутовому стані. Боротьбу з цими явищами треба зробити справою широких колгоспних мас, піднявши лють колгоспників проти цих куркульських вилазок.

Куркульство, щоб послабити колгоспний рух, зірвати справу організаційно-господарського зміцнення колгоспів провадить широку агітацію серед індивідуальних бідняцько-середняцьких господарів, щоб не записувалися до колгоспу, одночасно агітуючи серед колгоспників за вихід із колгоспів, застосовуючи загрози й тероризуючи окремих колгоспних активістів — борців за кращу організацію колгоспного виробництва.

Ось чому постановою ЦВК і РНК СРСР вказує на потребу «позвести рішучу боротьбу з тими протигромадськими куркульсько-капіталістичними елементами, які вживають насильство й загрози, або проповідують вживати насильства й загрози до колгоспників, щоб присилувати їх вийти з колгоспу, щоб силоміць зруйнувати колгосп», при чім постановою уряду прирівнює ці злочини до державних злочинів, за які карається позбавленням

волі від 5 до 10 років ув'язнення до концентраційного табору, без застосування амністії.

Треба взяти до уваги, що, провадячи роботу по залученню йти до колгоспу й агітацію за вихід колгоспників із колгоспу, куркуль використовує для своєї контрреволюційної роботи практику «лівацького» адміністрування й черегину, що їх пускають окремі голоבותеси на селі. В зв'язку з цим рішуче ударити по цій злісній агітації, значить одночасно бити також і по «лівих» закрутниках, порушниках революційної законності, що росяють на руку куркулеві.

Завдання рад у тім, щоб широко роз'яснити трудящим масам, колгоспному селянству й трудящим одноосібникам постанову провадити роботу щодо соціалістичного перевиховання колгоспників, пам'ятаючи, що виховання в колгоспній масі почуття бережливого, дбайливого ставлення до громадської власності, до праці й продукції, як до його кривної справи, є один із головних моментів. Треба на ділі, щодня уміти показувати колгоспникові на практичних прикладах, як крадіжка громадської власності безпосередньо б'є і по колгоспу в цілому, і по його інтересах, уміючи на ділі сполучати власний інтерес колгоспника з інтересами громадськими, загальнодержавними.

Колгоспне селянство й трудящі одноосібники з величезним ентузіазмом зустрели постанову уряду про охорону громадської власності. Треба цей ентузіазм використати на подальше піднесення й зміцнення колгоспного виробництва, на боротьбу з ледарями, рвачами, за піднесення якості праці, за розгортання соцзмагання й ударництва. Пояснюючи закон уряду, треба підкреслити актуальність боротьби з ледарем, рвачем з-поміж відсталих колгоспників, які є споживний ґрунт для куркуля, для організації крадіжки й розбазарювання державного й колгоспного майна. Треба пояснити, що судові органи, застосовуючи в кожному окремому випадку класовий підхід, будуть до людей, що чинили замах на священність і недоторканість громадської власності, хоча б вони й належали до близького нам соціального оточення, застосовувати суворі заходи соціальної оборони, бо таким елементам не може бути виправдання в нашій радянській країні, де невпинно кращає матеріально-побутовий стан трудящих, організаційно-господарче зміцнюються колгоспи, де повністю й цілком ліквідовано безробіття, де повністю здійснюється гасло: «хто не працює, той не їсть».

Сільради, борючись за реалізацію закону уряду про охорону громадської власності, повинні спертися на колгоспний актив, підносити класову чистість колгоспної маси, в кожному окремому випадку уміти показати масі лице класового ворога.

Сільради повинні негайно й дійсно реагувати на кожний окремий випадок крадіжки, злодійства не ліберальничавши, не виявляючи м'якотілости до конкретних винуватців зла. Треба рішуче прийняти практику, коли справи за крадіжки й злодійство передають до сільських судів. Такі справи підлягають негайному й терміновому розбору судових органів на основі цілковитого застосування репресій, передбачених законом уряду.

Тісний зв'язок із постановою уряду про охорону громадської власності має також постанову про боротьбу із спекуляцією. Треба зважити, що спекулянт є вірний співучасник і безпосередній помічник розкрадача громадської власності. Спекулянт має із злодієм і розкрадачем безпосередній зв'язок, систематично збуваючи крадене. Спекулянт такий же ворог трудящих мас, як і кожний, що чинить замах на громадську власність.

Спекулянт і перекупник пробують нажитися коштом робітників і трудящих селян через колгоспну торгівлю. Партія й уряд різко поставили питання про потребу рішучої боротьби й вселякого викорінення перекупників і спекулянтів. Колгоспна торгівля означає безпосередній продаж продуктів на радянському ринку самим виробником продукції. Перекупник і спекулянт, перепродувач товар, наганяючи ціни, спекулюючи на недостатці ряду товарів, б'є по матеріально-побутовому станові робітничої класи, б'є по інтересах колгоспника, дезорганізує постачання робітників. От чому з корнем вирвати ці паразитичні елементи, повністю здійснюючи директиву уряду «всіляко викорінювати перекупників і спекулянтів, що пробують нажитися коштом робітників і селян».

Куркуль, перекупник і спекулянт підбадьорюють окремі відсталі елементи колгоспників до розбазарювання колгоспного хліба, протиставлення колгоспників колгоспові, а колгоспу — пролетарській державі, провадячи посилену роботу за зрив і невиконання плану хлібозаготівель, за спекулятивну реалізацію фондів, що належать до зліччя в рахунок планів державних заготівель. Треба вторинити в свідомість кожного колгоспника гасло «кожного кілограма хліба перекупникові й спекулянтові», настирливо його реалізуючи, і застосовуючи до спекулянтів і перекупників заходів соціальної оборони, передбачені законом.

Ленін не раз підкреслював, що в боротьбі з новим соціалістичним суспільством «всі елементи розкладу старого суспільства... не можуть показати себе інакше, як збільшенням злочинів, хуліганства, шідкушу, спекуляції, неподобств усякого роду. Щоб упоратися з цим, потрібний час і потрібна залізна рука».

Треба організувати всі сили радянського апарату, всі органи пролетарської диктатури, всі трудящі маси й колгоспне селянство на боротьбу з розкрадачами громадського майна. Боротьба з тими, що чинять замах на соціалістичну власність — класова боротьба.

Готують обід у полі на бригаду

Проводячи рішучу боротьбу й жорстоко, нещадно караючи розкрадачів громадського добра, треба рішуче вдарити по правих опортуністах, які ігнорують розгорнутий соціалістичний наступ, а, отже, й недооцінюють потреби жорстокої боротьби з класовим ворогом, що чинить замах на основу соціалізму — соціалістичну власність, як в головною небезпекою. Поряд із цим треба також не послаблювати боротьби проти «лівих» закрутників, що пробують справу боротьби за священність і недоторканість громадської власності замість глибокої, повсякденної виховної роботи серед широких мас, організації точного обліку й звітності, підняти адмініструванням

Тепер колгоспна маса на ділі починає розгортати боротьбу за збереження колгоспного майна, організуючи пости дозорів, сигнальні пости, поси-

люючи нічні обходи, очищаючи рахівничий апарат від чужих людей, що роблять куркульські «балинсья», і через заплутування звітності уможливають крадіжки й розбазарювання колгоспного майна.

Боротьба проти класового ворога, з розкрадачами добра трудящих — справа мас. Маси своєю широкою участю, за проводом місцевих партійних і громадських організацій забезпечать священність і недоторканість соціалістичної власності і цим рішуче зламають і розтрощать опір класового ворога на одному з вирішних етапів соціалістичного наступу, забезпечать переможне вивернення завдань 4-го року п'ятирічки, утворивши цим тверду, незламну базу для побудування другої п'ятирічки — п'ятирічки побудови безкласового соціалістичного суспільства.

СВІДОМИЙ ПРИЗОВНИК — ЗАСНОВОК ОБОРОНОСПРОМОЖНОСТІ КРАЇНИ

Стаття А. Веруніна

З ПЛАЧЕМ І БІЛЮ ПРОВОДЖАЛО КОЛИШНЄ СЕЛО своїх синів до старої армії. У народних піснях, переказах і спогадах про старі часи, в художній літературі цей самий період року, знання під ім'ям «рекрутчини» чи «новобранчини», лишається, як одна з кошмарніших сторінок життя селянства за царату, знущання поміщика й урядника над селянином, від господарства якого відривали найчастіше головного годувальника, що ольше зубожувало селянське господарство.

Револуція змінила весь уклад селянського життя, змінила й обставини, в яких відбувається призов. Село радісно вираджає своїх синів до лав Червоної армії, в якій село бачить і знає свого кращого захисника, що довів уже багато разів свою відданість справі революції, творенню нового світлого життя багатомільонним масам трудящих

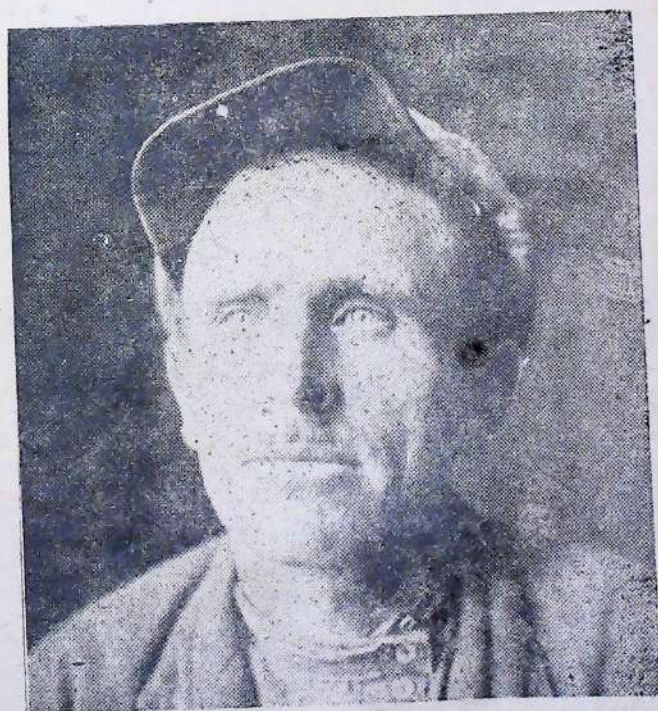
Саме слово «касарня», що за старих часів лякало кожного «новобранця» та його родину муштрою, знущанням та мордобоями, втратило свій колишній зміст. Слово «касарня» в уяві кожного призовника звучить насамперед, як велика школа, де підноситься політична свідомість кожного бійця, де його загартовується до нових прийдешніх класових боїв, де він опановує військові знання й військову техніку, потрібні, щоб захистити соціалістичну батьківщину від нападів імперіалістичних та білогвардійських бандитів.

Щороку бо в світлі дедалі загостреної капіталістичної кризи збільшується загроза війни проти СРСР. Отже,

«нападові на нас ми зобов'язані протиставити нашу залізну, високонавчену, політично стійку, добре озброєну більшовицьку армію»
(Ворошилов).

За деякий час розпочинається черговий призов трудячої молоді народження 1910 року до лав Червоної армії. Дати Червоній армії класово-боєспроможне, фізично міцне, військово підготовлене поповнення — ось завдання всієї нашої громадськості, завдання міських та сільських рад у проведеному призовній кампанії.

Захищати зі зброєю в руках свою робітничо-селянську державу — почесне й зобов'язувальне завдання — має бути приступне **тільки трудящим**. Але багато з тих, що закреслені ходом історії, що позбавлені прав у радянській державі, намагаються з метою підірвати обороноспроможність країни Рад, пролізти до лав Червоної армії. Класовий ворог намагається пролізти до Червоної армії ще й для того, щоб замаскувати своє глитайське походження, «змінити» своє соціальне становище. Наші радянський актив повинен стати на перешкоді будь-яким намаганням куркульсько-крамарських синків засмітити лави Червоної ар-

Делегат т. Коваль із артілі „Жовтнева справа“ Водозаського району на зльоті в газ. „Комуніст“

Гатчинський колгосп (Київщина). Робітник кузні т.в. Москаленко мобілізував себе на молотьбу

мі, взяти якнайширшу участь в укладанні та перевірці списків призовників, тих характеристик, що даватимуть сільради молодим поповненням

Треба якнайбільше зосередити громадську увагу навколо політичної відповідальності всього радянського активу села, всіх колгоспників та трудящих одноосібників за склад призовників.

Водночас із тим треба подбати за те, щоб належним чином підготувати нашого призовника, робітничо-селянську молодь до лав Червоної армії. Охопити геть усіх призовників літвідацією неписьменности, озброїти їх елементарним політичним знанням, щоб до лав Червоної армії призовник прийшов з правильними уявленнями про Червону армію, про потребу залізної, свідомої дисципліни в її лавах — таке завдання. Сільради повинні притягти до викладання на курсах для призовників вчителів, інших актив сільської трудової інтелігенції, забезпечити якнайкращі умови для проходження цього навчання.

Завтрашнього червоноармійця — сьогоднішнього призовника — треба виряджати до армії фізично загартованого. Звідси потреба звернути увагу на роботу фізкультурних гуртків на селі, щоб молодь, аж цього, так і **найближчих призовних віків** була охоплена фізкультурними гуртками і систематично навчалась у них протягом цілого року. Велику увагу треба віддати опануванню попередніх військових знань, насамперед, вивченню стрілецької справи. Не можна терпіти такого становища (як це часто траплялось за минулих років), щоб поповненець приходив до Червоної армії, не маючи ніякого уявлення про основну його зброю — про гвинтівку, не знаючи, як навіть і користатись нею.

Охоплюючи, отже, теперішніх призовників стрілецьким навчанням, кожна сільрада повинна усвідомити, що про призов треба згадувати не в липні чи серпні, але — щоб дати дійсно фізично загартоване й військово навчене поповнення — **проводити всю цю роботу систематично протягом цілого року перед призовом.** Виконати бо це завдання — з наскоку — аніж не можна.

Інша важлива справа, що стоїть перед сільрадами та радянським активом — це широке ознайомлення призовників з тими цілями (яких, звичайно, ніколи не знала стара Росія), — цілями, що їх

надає з огляду на сімейне та інше становище радянський уряд призовникові. Треба, щоб кожен призовник знав про ці цілі і міг з них скористатися.

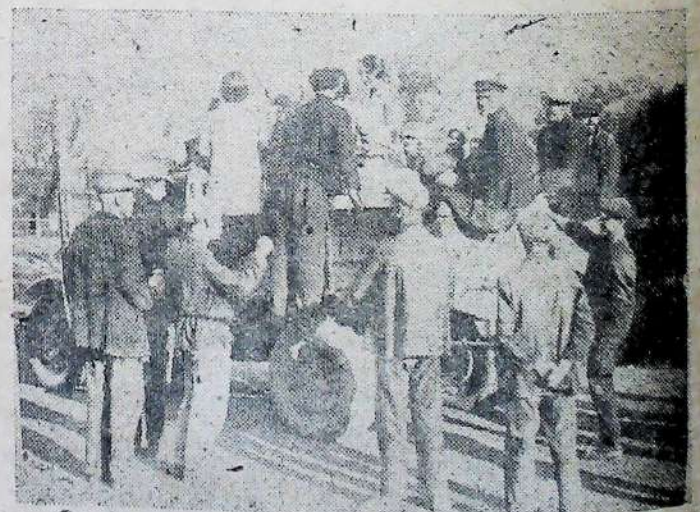
Не меншої ваги набирає надання пільг, допомоги та переваг родинам закликаних уже до лав Червоної армії (зокрема з сільсько-господарського та інших податків), що їх встановив уряд та здійснювати які зобов'язана кожна сільрада.

У нас дуже часто врочисто проводжають призовників до армії з промовами, побажаннями й подарунками (хоч і проводи призовників теж важлива справа), але потім забувають про потребу далі тримати зв'язок з самими червоноармійцями, які пішли з цього села, листуватися з ними тощо, так само забувають і про потребу шиклуватися про родини червоноармійців, надання їм усіх тих видів соціальної допомоги, як того вимагає наше законодавство. За минулих років ми мали й ще маємо чимало скарг на обурливе ставлення на місцях до червоноармійських родин, коли замість задовольнити родину червоноармійця тут таки в самій сільраді, примушують її подаватися з скаргами до Райвиконкомів, до області, доходять навіть до ВУЦВК'у.

Тов. Ленін відзначав, що у нас «законність не може бути калузька чи казанська... Законність повинна бути одна, і основним влом в усьому нашому житті та в усій нашій некультурності є попустильство ісконно-руським поглядам та звички напівдикунів, що намагаються зберегти законність калузьку на відзнаку від законности казанської». Добре запам'ятати цю Ленінову настанову треба кожній сільраді, не припускаючи будь-якого відхилення від закону, тяганини й бюрократизму в розгляді червоноармійських скарг. Перед місцевими органами РСІ також стоїть завдання посилити свою участь у догляді за вчасним і повним здійсненням чинного законодавства про пільги, переваги й допомоги родинам червоноармійців та військових службовців. Місцеві органи РСІ повинні, отже, звернути особливу увагу на боротьбу з фактами тяганини й бюрократизму в цій справі, **щоб молодий червоноармієць міг спокійно опановувати науку в лавах армії.**

Врешті відзначимо ще одне завдання в призовній роботі.

Забезпечити своєчасну явку всіх призовників своєї сільради до призовних комісій, як і пізніше

Робітники Первухінської цукроварні вийжджають на полотно буряків

вирядження закликаних до самих червоноармійських частин згідно їхнього призначення — повинен наш радянський актив на селі. Пам'ятаймо, отже, про потребу оточити кожного призовника якнайбільшою увагою й піклуванням про нього та його родину, потребу домогтися якнайкращих умов для його попереднього військового, політичного й фізичного готування. Червона армія повинна одержати гідне поповнення і, пам'ятаючи про ускладнення завдань, що стоять перед Червоною армією (дедалі збільшувана безпека воєн та інтервенцій, зростання ролі військової техніки тощо), ми повинні особливо дбати за якісний — з усіх боків — відбір нових поповнень, за найкраще їхнє готування.

Сьогодні ми зайняті мирним будівництвом. «За

п'ятирічку, — як каже поет, — щодня в нас бої». Але коли хтось наважиться перешкодити мирному будівництву країни Рад —

... Коли треба,
виставимо знову
щетиною багнети ми свої.
Готова армія
білців-ударників.
Йї статут — бережемо:
що кров'ю нашою завойовано,
того не віддамо.

(Поморський).

Тому й треба тепер особливо дбати за нашу готовість до цих днів і, зокрема, про готовість наших молодих поколінь

ФІНАНСОВІ ЗАВДАННЯ СІЛЬРАД

Стаття М. Авдіва

ЦЬОГО РОКУ КРАЇНА РАД закінчує виконання велетенської програми — п'ятирічного плану соціалістичного будівництва. Зокрема, останній четвертий рік п'ятилітки позначається величезними успіхами на ділянках народного господарства.

Уже закінчили будівництво Дніпровської гідроелектричної станції, що дає робочий струм споживачам, пустили низку велетнів промисловости, здійснюємо величезну програму соціалістичної перебудови села, що позначається виробленням для села великої кількості нових с.-г. машин, нових тракторів загальною потужністю в 1 млн. кінських сил; цього року на селі провадять важливіші соціально-культурні заходи — як ліквідацію повнотою неписьменности дорослої людности, 100% забезпечення загальним навчанням дітей, поширення медичної допомоги тощо.

Фінансова програма вивершеного року п'ятилітки характеризується вкладанням у капітальне будівництво понад 21 мільярд крб., зокрема на потреби сільського господарства витратять близько 4,5 мільярдів карбованців — майже на мільярд карб. більше як минулого року, на соціально-культурні потреби лише з бюджету витратять цього року близько 4 мільярдів крб.

Щоб забезпечити фінансову основу для цих важливіших завдань, держава використовує прибутки від усуспільненого сектора, що становлять у державному бюджеті близько 80% всієї прибуткової частини.

Поряд із цим важливу роль відіграватиме мобілізація коштів людности як міста, так і села. Трудаці радянської країни допомагають соціалістичному будівництву — позичають певні суми, купують облигації державних позик; певні кошти мобілізують через обов'язкові податкові платежі; людність міста й села сплачувала цього року одворазовий збір на культурні потреби; щороку на селі провадять самооподаткування людности на культурно-господарчі потреби.

Отже, на додаток до прибутків усуспільненого сектора, держава мобілізує кошти людности на зміцнення фінансової основи соцбудівництва. Ось чому, відіграючи за сумою допоміжне значення для фінансового плану, кошти людности в разом

з тим обов'язкова складова частина цього плану, без чого не можна виконати завдань вивершеного року п'ятилітки.

За провідників фінансової політики партії на селі — є сільські ради, що за проводом комуністичної партії, за допомогою широких верств колгоспників та бідняцько-середняцького одноосібного селянства повинні забезпечити цілковите виконання фінансових планів на селі. Сільради повинні забезпечити своєчасне й повне одержання грошей (виконання планів мобілізації коштів) та економічне, господарче витрачання сум, що їх призначено на соціально-культурні й господарчі потреби села.

Фінансові завдання сільських рад — особливо тепер, коли, з одного боку, треба забезпечити великі витрати в зв'язку з початком навчального року, і з другого боку, саме тепер селянство має сплатити переважну суму грошових обов'язків, бо держава щороку відкладає їх до того часу, коли, реалізуючи с.-г. продукцію, селянство одержує найбільше грошових прибутків. Отже, третій, четвертий квартали року є часом найбільших витрат і найбільшого одержання платежів; звідси виникає потреба саме зараз особливої уваги сільрад фінансовим завданням.

Сільради повинні забезпечити цілковиту реалізацію позик серед людности; вони повинні простежити за своєчасним сплачуванням до бюджету прибутків від підприємств усуспільненого сектора; сільради мусять організувати своєчасну сплату сільськогосподарського податку, страхових платежів самооподаткування; сільради, отже, мусять здійснити безперервні витрати на утримання шкіл, лікарень тощо, відповідно бюджетових планів.

Маючи на увазі особливе значення фінансової роботи, треба ще спинитися на деяких основних моментах.

Реалізація позик в вивершеного року ще не була по багатьох сільрадах потрібних темпів. Мобілізуючи широкий актив, організуючи по кутках попеняльну роботу про значення й ролі позик, Сільрада мусять стати на чолі кампанії охоплення цілком всього селянства; члени сільрад, члени фінсекцій мусять показати приклад свідомого став-

лення до завдання реалізації позики—добровільної грошової участі в соціалістичному будівництві.

Тепер скрізь закінчено нарахування сільськогосподарського податку. Невеликий за сумою податок побудовано на суто класових основах. Сільради мусять пильно стежити за точним здійсненням ухвал уряду про сільсько-господарський податок; вони повинні попередити будь-які перегини та викривлення, забезпечивши повне виявлення об'єктів оподаткування, правильне нарахування податку, вірне надання пільг неможливим господарствам і рішуче натиснути на куркуля за допомогою експертного оподаткування. Особливо слід підкреслити недозволеність будь-яких випадків притягнення до експертного оподаткування середняків. Своєчасним одержанням сільськогосподарського податку сільради повинні скласти міцну фінансову базу бюджету.

Важливу роботу покладено на сільські ради в галузі державного страхування. Вони повинні одержати платежі по окладному страхуванню й забезпечити, в усіх випадках, своєчасну сплату грошей від держави в разі якогось стихійного лиха. Потрібно, щоб фінсекція сільрад скрізь роз'яснила ролі окладного страхування, що його здійснює держава, щоб допомогти селянському господарству, коли трапиться стихійне лихо.

Селянство щороку ухвалює про грошове самооподаткування, щоб прискорити здійснення соціально-культурних і господарчих заходів на селі. Сільрада мусить бути на чолі ініціативи колгоспного й незаможницько-середняцького селянства так під час проведення ухвал, як і встановлення мети самооподаткування. Сільрада повинна забезпечити своєчасне одержання і, під контролем широких мас, доцільне та господарче витрачання грошей самооподаткування.

Сільський бюджет щороку міцнішає. Вишукати додаткові прибуткові джерела, витрачати ощадно кожну бюджетну копійку, залучити якнайширше кола селянства до фінансового господарства села через участь у складанні бюджету та періодичну перевірку його виконання—такі основні завдання сільрад у галузі бюджету.

Запорукою успішного виконання фінансових завдань повинна бути широка масова робота.

Сільрада через фінансову секцію повинна організувати фінансовий актив села, за допомогою цього активу розгорнути широку масову роботу в колгоспі, на кутку, в полі, щоб домогтися свідомого виконання фінансових зобов'язань з боку широких верств колгоспного й бідняцько-середняцького селянства й тим зміцнити фінансову основу валетенської програми соціалістичного будівництва у четвертому й останньому році першої п'ятилітки.

ДО ПОЧАТКУ ШКІЛЬНОГО РОКУ

Стаття Баруна

ПЕРШОГО ВЕРЕСНЯ розпочнеться новий навчальний рік у політехнічній школі. Цього року по всіх місцевостях України ми здійснюємо загальне обов'язкове семирічне навчання. Це величезний крок у розгортанні соціалістичної культури, в тотуванні нових будівників соціалізму.

До революції на Україні вчилася трохи більше мільйона дітей. Більшість з них закінчувало дві групи, не рідко—тільки одну. У нас же введено загальне семирічне навчання, — це значить, що кожна дитина з 8 до 13 років мусить вчитися і закінчити семирічну політехнічну школу. Цим ми здійснюємо постанови XVI в'їду партії і вказівку т. Сталіна про запровадження загального обов'язкового навчання.

За минулий 1931—1932 навчальний рік у нас навчалася 4.700.000 дітей, ми охопили всіх дітей від 8—10 років на 93%, з них мають закінчити не тільки початкову, а і семирічну школу на 89%, і підлітків від 11 до 15 років, що раніш не були вовсім охоплені школою, охоплено на 84%. Цього року ми повинні охопити всіх дітей 8 років, частину дітей 7 років, так званими підготовчими групами, перевести в п'яті групи всіх, що закінчили четверті, і не випускати учнів до кінця семирічного навчання тих, що перейшли до 6 і 7 груп.

Крім того, вже цього року ми переходимо до створення 10-річної політехнічної школи, до виконання пункту програму комуністичної партії про охоплення обов'язковою політехнічною освітою до 17 років. Для цього ми відкриваємо не менше 100 восьмих груп III концентру політехнічної школи в промислових центрах і районах суцільної колек-

тивізації. Цього року треба відкрити більше 5.000 груп молодшого концентру і більше 10.000 старшого концентру, і школа охопить 5 мільйонів учнів.

Який колосальний зріст, які величезні завдання ставить ще перед нами!

Наступний учбовий рік входить у перший рік другої соціалістичної п'ятирічки. Це ставить перед школою завдання готувати такі кадри, що були б підготовлені для величезних завдань побудови безкласового соціалістичного суспільства.

Центральний комітет ВКП(б) в своїй постанові від 5 вересня 1931 року укавав на корінний недолік у роботі школи—це недостатній обсяг знань, які дає наша школа і тому готує недостатньо підготовлених людей до технікумів і вищої школи. Минулого учбового року вчительство, комсомол, робітники і колгоспники, піонери і учні, вся пролетарська громадськість активно боролися за піднесення якості навчання, за політехнізацію школи. Хоч і є значні досягнення, хоч і збільшилися знання у учнів за цей час, все ж ще багато потрібно роботи і боротьби, щоб цілковито ліквідувати відставання учнів у знаннях.

Отже, наступний учбовий рік—перший рік другої соціалістичної п'ятирічки—повинен стати для політехнічної школи роком рішучого піднесення якості її роботи, повної ліквідації корінних недоліків, поліпшення устаткування політехнічного і учбового, поліпшення комуністичного виховання дітей.

Треба рішуче боротися проти правих опортуністів, що тягнуть назад від політехнізму до старої соціалістичної школи, і проти «ліваків», що хочуть зруй-

увати школу, перетворивши її в цех заводу або колгоспу. Для того, щоб розв'язати ці великі завдання, треба добре підготуватися до нового навчального року.

Сільради, радянський актив у цьому мусять провести значну роботу і допомогти школі, органам Наросвіти. Що ж повинні зробити сільради?

Перше завдання: треба вчасно провести повний облік дітей шкільного віку. Треба врахувати можливість приїзду дітей з батьками (будівництво і т. д.).

Подруге,—розгорнути шкільну сітку.

Треба разом з завшколами скласти плана розташування нових груп, 5 і 6, так, щоб не було недовантаження (до 40—42 учнів у групі). Там, де потрібно, утворити туртожитки для учнів.

Третє завдання — створити для вчителів хороші умови роботи, **здійснити ленінське ставлення до вчителя.** Сільради повинні потурбуватися про своєчасну виплату зарплатні, треба створити продовольчий недоторканий фонд для вчителя, треба відремонтувати квартиру вчителя, забезпечити її паливом, та дати новим вчителям квартири. Потрібно пам'ятати великі слова т. Леніна про те, «що ми радянського вчителя повинні поставити на таку височину, на якій він не стояв, не стоїть і не буде стояти в буржуазному суспільстві». Створення добрих умов вчителю — це вирішальна ланка в роботі школи.

Четверте завдання — вчасно забезпечити школу приміщенням, відремонтувати його, пристосувати колишні куркульські будинки під школу. Треба

закінчити шкільне будівництво, мобілізувати місцеві засоби.

Ми вже маємо прекрасні зразки ініціативної роботи сільрад Славутського району і інш., що закінчили і забезпечили школи, кожену групу класною кімнатою. Сільради повинні організувати колгоспний актив, актив МТС в підвозі матеріалів, у будівництві.

П'яте завдання — забезпечити школу політехнічною базою і учбовими приладами. Треба подбати про те, щоб при кожній школі була робітня кімната, майстерня, треба створити при школах пришкільні ділянки, пришкільне господарство (кролятники, свинарники), які б були і базою для політехнічного навчання, і допомогли б у харчуванні дітей.

Шосте, — забезпечити школу паливом. Треба до того, як розпустить дорога — завезти до школи дрова, солому, або інші види палива, щоб забезпечити школу на цілий рік.

Сьоме завдання — забезпечити учнів харчуванням. Треба допомогти школі обробити шкільний город, шкільну ділянку, створити шкільний харчовий фонд, притягаючи до цього продукти колгоспників та одноосібників.

Водночас треба створити грошовий матеріальний фонд порядком мобілізації для цього коштів людяности з тим, щоб на учня початкової школи приходилося не менше 3,50 к., а на учня старшого коопцентру не менше 5-ти карбованців. Треба сільрадам стежити, щоб ці гроші використовувалися на харчування та оздоровлення дітей та на учбово-виховні потреби школи.

КІНСЬКА ТЯГЛОВА СИЛА МУСИТЬ ВИКОНАТИ ЗАВДАННЯ ОСІННІХ РОБІТ

Стаття Максимовича

ВЕСНЯНА СІЛЬСЬКО-ГОСПОДАРЧА ВИРОБЧА КАМПАНІЯ показала, що манерувати як слід кінською тягловою силою на місцях не зуміли. Як відзначалося на III Всеукраїнській партконференції, падіж коней, що спостерігався протягом минулих осени, зими і частини весни, стався через «негосподарче, найбурливіше ставлення до коня» (Косіор). До 1-VI 1932 р. втрачено—14,6% всього робочого поголів'я коней України.

В наслідок такого безгосподарчого ставлення до коня та намагань куркульських елементів підірвати й зруйнувати основи колективного господарювання, стався на збиральну й осінню заготівельну с.-г. кампанію значний дефіцит тягла, що його УСРР мусила перекрити довозом коней з РСФРР, роботою корів і т. д. Тим часом, як підкреслила III Всеукраїнська конференція, «кінь і вил у сільському господарстві України в колгоспах і радгоспах, ще дуже довгий час відіграватимуть серйозну роль».

В процесі енергетичного озброєння сільського господарства, як ставить це питання і травнева постанова ЦК ВКП(б) та ЦВК і РНК СРСР про конярство, справа йдеться не про цілковиту заміну одного тягла іншим, а про пов'язання у всіх роботах кінської і механічної сили, яке з'явиться найбільш економічно доцільним.

Ось у цьому напрямкові повинна йти думка кожного робітника, колгоспника і кожної установи, що їх діяльність може забезпечити виконання на практиці вказівок партії та уряду на цій важливішій ланці народнього господарства.

Яку б ми директиву та постанову щодо проведення господарчих кампаній не взяли, скрізь знайдемо декілька пунктів про коня. Це ми бачимо в постановах про збиральну, бурякову, осінньо-засівну, при скирдуванні, стан з вугільною промисловістю, будівлю залізниці Донбас—Москва і т. д. Це все, згідно постанов ЦК ВКП(б) та ЦВК і РНК СРСР від 27-V та РНК УСРР від 14-VII—свідчить, що в справі врегулювання питань конярства треба остаточно переключитися на найенергійнішу роботу.

Першочергові завдання стоять з цього погляду перед сільрадами, тими низовими адміністративними ланками, на очах яких і провадиться хижачьке й недбадливе ставлення до коня, твориться злочинна недозволена безгосподарність і безвідповідальність, до клясовий ворог розгортає шалену руйнівну роботу. Слід зі всією рішучістю і категоричністю підкреслити, що боротьба за міцне високоякісне конярське тягло—це особливо тепер є виняткова справа економічного й політичного значення.

Перед завданням нового господарчого року, в світлі величезного значення останніх постанов партії та уряду, слід розглянути ті заходи й організації запобіжних заходів, що забезпечують повний злам проти минулого безладдя й негосподарності, які призвели до втрат в кінському поголів'ї республіки (біля 1½ млн. голів за 2½ роки).

Найвідповідальніша роль в захисті коня, в його збереженні відводиться сільрадам і РВК. В НКЗС опрацьовують проект спеціального закону про право накладати штрафні покарання за злочинно-хижацьке і недбайливо-господарське ставлення до коня, поруч з організацією з цих штрафів преміювальних фондів. Цей закон ініціативу захисту передає у руки сільрад.

Слід додати, що з вересня в широку практику вводитися система постійних шефських контрольних постів по конярству при сільрадах, колгоспах, радгоспах і їх дільницях, підприємствах тощо. Вони повинні охоплювати своїм наглядом без винятку все конярство і дати повний і докладний матеріал сільрадам для пристосування першого закону.

В бюлетені НКЗС, що незабаром вийде друком, вміщено нову постанову-інструкцію про вибравку і забій коней. Вона дає цілком ясне тлумачення правил, встановлення причин вибравки коней і їх забюю. Лише тоді, як через дві комісії—основну й перевірочну—перейде бракований кінь, він може бути забитий. Нагадаємо ще постанову ВУЦВК та РНК УСРР 31-ХІІ 1931 р. про хижацький забій та експлуатацію коней, цим законом уряд дає в руки таку сувору зброю проти ворогів, як і засіб правдивого преміювання для дбайливої частини колгоспників, радгоспних і інших робітників біля коней.

Щодо збереження й розвитку конярства, постановою РНК УСРР від 14-VII-32 р. на сільради накладається обов'язок перш за все встановити точний і повний облік коней по зросту і статям та щомісячно доповідати про зміни, пильно слідкуючи за їх причинами і негайно даючи відкоша всіляким негативним впливам, усуваючи та поборолюючи шкідливі чинники. Тут починається, насамперед, відповідальна робота сільрад у проведенні зоотехнічно-ветеринарних заходів.

III Всеукраїнська партконференція і постанови Союзного й Укр. урядів ставлять за основне—збільшення кількості одночасно з поліпшенням якості коней. А ще раніш 1-I 1932 р. Рада народніх комісарів постановила ввести в УСРР плодову поіменну реєстрацію кобил і жеребців (всього, що в кращому в межах сільради, колгоспу, радгоспу), щоб з них почати організований похід за масове поліпшення поголів'я. Тому сільрада повинна відібрати і взяти на облік з загального поголів'я (жеребці, кобили) все краще, припущене вет-зоотехнічним оглядом, до розплоду. Плодовий матеріал з сільради, без дозволу сільради й району, не випускати за свої межі, бо організовані заходи будуть цим порушені.

Другу групу будуть складати коні фондів Червоної армії, та третю—решта робочих коней. Зостається група молодняку та надзвичайно важлива група плодових (улерше спарованих, потім вагітних і підосених) маток. Оцю розбивку на групи, яку категорично провести вимагає РНК в постанові 14-VII-32 р., треба обов'язково і негайно зробити і не випускати з наглядом.

Далі треба подбати про те, щоб знеосіблений догляд в утриманні й користанні коней вирвати з корінням із практики сучасного господарювання. Роль сільради тут полягає в розрахуванні балансу живого тягла так, щоб забезпечити виконання всіх робіт, де використовується кінь, дати при потребі або одержати буксирну допомогу живим тяглом тощо. Треба пам'ятати, щоб завжди кінь був здоровий, працездатний і в тілі, покладати роботу треба по силі, по якості і по зросту.—це все забезпечиться лише при умові остаточної ліквідації знеосібки. Ні на вагітних, ні на племінних коней важкої праці накладати не можна, бережно ставитися до молодняку.

Таке чітке настановлення і травневих постанов: навантага «по коневі», з відпочинками під час роботи, використання коня залежно від його стану, працездатності. Все те, що виводить із ладу, знижує його роботоздатність є хижацька експлуатація і підлягає карній відповідальності за законом, також як і виснаження коней через неправильну хижацьку годівлю.

Використання коней треба пов'язати з якістю годівлі теж і при вирощуванні молодняку. Оту організація міцної кормової бази повинна притягнути якнайпильнішу увагу сільрад. Травневі постанови Союзного уряду і резолюції III Всеукраїнської партконференції вимагають організації й поширення кормової бази й правильної годівлі. В цій справі у виданих зооветнормативах по конярству від Всеукраїнської академії сільсько-господарських наук даються певні вказівки, яких треба додержуватись в інтересах збереження й поліпшення якості коней.

Сільради повинні повести рішучий похід проти розбазарювання кормів, обкрадання коней, псування кормів, недостатньої уваги сінозаготівлям і т. ін. Постанови вимагають запасів кормів на весь господарчий рік, **ощадної, але достатньої годівлі справжніми кінськими нормами за певними даванками**, де обов'язковими частинами повинні бути концкорми й сіно і лише, як додатковий корм, солома й полова, але не з остистої пшениці й ячменю.

Відсутність належного пов'язання між кормами, роботою й навантагою на коней через неананія справи, безгосподарність, а той через пряме куркульське шкідництво веде, як ми бачимо, до масових викиднів (абортів), величезного порушення працездатності (на весняну кампанію до 30% нересічно) і масової загибелі.

Уряд затверджує в п'ятирічному шляні, що по-верх 8% за рік, (через захворювання, старість та вибравку) не повинно вибувати з кінської робочої череди жодної голови, але за часи весняної с.-г. кампанії Одещина втратила за 2½ місяці 22% робочих коней

Такі втрати сталися, в основному, через поганий догляд за кінсьми. Оце причина й усіх, так званих, псевдоменингітичних захворювань (хвороби коней з ознаками нервових явищ). До цієї хвороби призводять кінські хижаки, жорстокі експлуататори і недбайливі доглядачі в годівлі, цю хворобу робить знеосіблена праця тощо. Нею майже не хворіють коні, де є порядок, організація і надежна увага до тварини.

Оце основне питання про догляд за кінсьми повинно стати зараз бойовою роботою сільрад, зоотех-

нічно-організаційною підвальною збереження їх. Не налагодити ощадного й правильно використання кормів—це визначає втратити певну й чималу кількість коней і мати недорозвинений, недогодований молодняк, це значить порушити темпи і недовиконання завдання с.-г. кампаній, заготовчих і транспортних потреб держави 1932 р., а також підготувати прорив у весняній с.-г. кампанії і парувальних контрольних завданнях 1933 р. Боротьбу за кормозабезпечення слід поставити за основне питання в програмі роботи кожної сільради.

Якщо гаяння часу і відсутність уваги в заготовці кормів веде до хижацького використання коней, а далі до масових захорювань шлункових та головних, то така ж безгосподарність в належному обладнанні праці коня збруєю і підкуванням веде до набойв, ран, пухлин, наривів, кульгання, хвороб копит і т. д.

Порівнюючи з 1928—29 р. р., травматичні хвороби збільшились в 3-4 рази. А це визначає знову, що збільшилась недбайливість, безгосподарність, жорстокість тих людей, що навпаки зобов'язанні були своїм доглядом та розумними розпорядженнями зорганізувати й забезпечити повну працездатність коней.

Треба притягти до карної відповідальності тих, що їхня безгосподарність, ледарство або шкідництво, від верху до низу в кінському господарстві веде до підриву в конярській галузі.

За вирішний захід до ліквідації знеосібки у догляді за кіньми—є правильна організація праці в

колгоспі. Правильна організація постійних бригад обов'язкове прикріплення коней до колгоспника, що ними працює, прикріплення певної кількості коней до конюха, який за них відповідає,—це основа правильного догляду за кіньми.

Сільради повинні стежити, як проведено в житті по колгоспах ці основні правила організації праці в колгоспах, керувати практично справою ліквідації знеосібки в роботі з кіньми, що забезпечує збереження й поліпшення кінського поголів'я.

Нарешті, щодо організаційних питань, які не повинні виходити за межі уваги сільради, особливо на час возіння буряків, вивозки хліба, заготовчі будівельних матеріалів тощо—належить справа поладження шляхів. Налі балочки, містки і інші місця, де втрачається зайва сила коня, гальмують темпи виконання роботи, нормальну навантажу, що призводить до великих збитків.

Досить сказати, що втрата сили коня по нерівних сільських дорогах проти рівної вимощеної дороги в 2½ рази більша, по грязовій дорозі (осінні, після дощів) втрата сили вже в 4½ рази, а по піску в 7-8 раз. Сільради повинні дбати за поліпшення шляхів, притягати масу, організувати її для вчасного ремонту й поладження шляхів.

Зосередивши увагу на виконанні зачеплених тут питань, виділивши для зв'язку з РВК окремого уповноваженого сільради по конярству, цим сільради дадуть дуже багато користі так для цілої держави, як і для себе. Буде забезпечена можливість своєчасного безперерійного виконання всіх господарчих завдань, зв'язаних з кінським тяглом.

НЕ ВІДСТАВАТИ В РЕАЛІЗАЦІЇ ПОЗИКИ 4-го ВИВЕРШНОГО

Стаття Б. Салецького

З ЗАГАЛЬНОЇ СУМИ 641 млн. крб., на яку Україна має реалізувати позичку—4-го вивершного на село припадає 160 млн. крб., з них серед колгоспників треба розмістити 114,5 млн. крб. і серед одноосібників—45,5 млн. крб. Зважаючи на досвід минулого року, коли кампанію реалізації позички 3-го вирішного проводили за чергою—спочатку в місті, а потім на селі, що себе не виправдало й спричинилося до затягування кампанії на селі—ми в цьому році розпочали кампанію одночасно так у місті, як і на селі.

Реалізацію позички, як відомо, ми проводимо на цілком добровільних підставах і під такими умовами:

«Кожний робітник і службовець дає в позичку 4-го вивершного року п'ятирічки три тижневий заробіток».

«Кожний колгоспник—свій три тижневий прибуток».

«Одноосібник рівняється по колгоспникові і передплачує позичку не менш тритижневого прибутку».

Ці, як і всі гасла, під якими робітники, колгоспники та бідняки й середняки одноосібники будують нове суспільство на соціалістичних підставах господарювання, висунуто знизу самими трудящими.

Передові колгоспники, що зверталися до уряду разом з передовими робітниками з проханням прискорити випуск нової позички для успішного завершення першої більшовицької п'ятирічки за чотири роки, закликали всіх колгоспників у передплаті на нову позичку не відставати від робітників. Вони то й висунули гасло:

«Колгоспник у передплаті на нову позичку рівняється на робітника міста».

Це гасло означає, що коли робітник передплачує позичку у розмірі не менш тритижневого заробітку, то і колгоспник повинен у розмірі не менше за його тритижневий прибуток. А тритижневий прибуток колгоспника складається з тих сум, що належать йому за трудові, а також і з тих прибутків, які він пересічно має за три тижні з неуспільненої частини його господарства від продажу сільгосппродуктів, що є в його особистому користуванні, від побічних заробітків тощо.

Виходячи з суми загального плану позички для колгоспників по всьому Союзу (500 млн. крб.), на кожного колгоспника припадає пересічно, передплати в розмірі 20—22 крб. В окремих районах і сільрадах цей розмір може бути вищий, залежно від прибутків колгоспників.

Такі розміри притримуються і у нас на Україні.

Зважаючи далі, що пересічно в кожній колгосп-

ній сім'ї є 2-3 члени колгоспу, цебто колгоспний двір пересічно передплачує на 45—60 крб., на таку ж суму передплачує і одноосібний двір.

Ми навмисне наводимо ці основні моменти, щоб виходячи з них, відповісти на основне питання, як виконувється реалізація позики на селі і чому відстає село в цій справі.

На 21 серпня маємо по УСРР такі показники виконання по селу завдань реалізації позики 4-го вивершного (у відсотках до плану):

Назва областей	Колгоспники	Одноосібники	Разом по селу
Харківська	41,1	5,9	30,6
Київська	37,0	3,5	23,6
Одеська	90,2	7,0	75,1
Дніпропетровська	73,0	9,0	64,6
Вінницька	41,0	5,8	27,5
Донецька	—	—	55,9
АМСРР	47,5	1,3	14,0
По Україні	55,4	5,4	41,1

Коли взяти до уваги, що реалізацію позики на селі передбачалося закінчити в 20—25 днів, цебто увесь план треба було виконати до 5 липня, то вищенаведені показники свідчать про те, що на селі з реалізацією позики серед колгоспників майже в усіх областях, крім Одеської, маємо геть незадовільний стан.

Чому ж відстає село?

Знаходяться опортуністи, що схильні пояснювати відставання в реалізації позики напруженістю планів. Щоб цілком об'єктивно розглянути це питання, подаємо декілька показників, збільшення плану реалізації позики 4-го вивершного проти плану 3-го вивершного та виконання планів всіма соціальними групами. План збільшено: робітникам і службовцям на 84,5%, кустарям і неорганізованій людині на 125,3%, колгоспникам на 60,8% і одноосібникам на 11,8%, а в цілому на 73,9%. Цебто план колгоспникам і одноосібникам збільшено на менший відсоток, ніж робітникам, службовцям і кустарям і навіть пересічно всім соціальним групам.

А виконання плану маємо серед робітників і службовців на 73,9%, серед кустарів на 69,0%, серед колгоспників на 55,4% і серед одноосібників—5,4%. Цебто по тих соціальних групах, де плани проти минулої позики збільшено на вищий відсоток, ніж по селу, маємо на Україні, правда, ще не цілком задовільні показники, але все ж таки набагато кращі, ніж на селі. Та найпокавовіший у даній справі буде пересічна сума передплати на колгоспника і на одноосібний двір.

Коли ми візьмемо до уваги ту масу грошей, яка осіла й осідає на селі, особливо після відомих розпоряджень уряду про хлібозаготівлі, м'ясозаготівлі та колгоспну торгівлю, то хіба тільки опортуністи можуть скаржитися на напруженість планів на селі. Цьому також заперечує те, що низка передових міст, районів і окремих сіл і колгоспів, що виконали й перевиконали план на селі, майже кожного дня зростає.

Тому зі всією рішучістю треба дати нещадну відсіч таким намаганням. Плани—реальні, їх можна не тільки виконати, але й значно перевиконати, як це довели—артіль «Перемога» Мелітопільського

району, артіль «Рільник» Проскурівського району, комуна «Емес» Златошільського району, артіль «Червоний Промінь» Богодухівського району, комуна «Авангард» Троїцького району, к-на «Вільшовицький штурм» Лисичанського району і багато інших, яких ми тут не подаємо за браком місця. А що доводять цілі райони, як Березівський, Грушувський, Доманівський, Калініндорфський, Родільнянський, Цебраківський, Люксембурзький, Високопільський, Синельниківський, Чубарівський, Межівський, Молочанський, Лозовський, Лубенський і багато інших, що виконали план реалізації позики. Вони теж доводять, що плани реальні, коли по-більшовицькому підходять до їх виконання.

Справа нашого відставання в реалізації позики перш за все в тому, що кампанію ми в багатьох районах не розпочали вчасно і, всупереч взаїмкам центру, встановлювали черговість реалізації—спочатку в місті, а потім на селі, не зваживши, що наближаються жнива.

Далі, ми не зуміли в багатьох районах сполучити кампанію реалізації позики з посівною й збиральною кампанією. Колгоспна система мало приділила уваги реалізації позики, а комісії сприяння при Райколгоспспілках в переважній частині районів виявили свою непрацездатність. Комісії сприяння при сільрадах і при колгоспах не організували кампанію, не втягнули до роботи всі громадські сили, що повинні допомогати реалізації позики (профспілки, організації (незаможного селянства, комсомол).

Районна преса недосить загострювала увагу навколо питань реалізації позики, не викривала опортуністичні настрої і не давала їм належної відсічі.

І комісії сприяння, і органи влади, і взагалі вся громадськість недосить стежили за шкідливим маневруванням класового ворога, що, використовуючи тимчасові деякі наші труднощі, намагався зірвати план реалізації позики. Система однак не впорювалася з належним обслуговуванням позикодержців попередніх позик і навіть часто нехтували їхніми інтересами. Це тільки коротенький перелік недоліків, які в основному були причиною того стану, в якому опинилася реалізація позики на селі.

Чи «об'єктивні» ці причини? Ні. Від нас і тільки від нас залежить переробити їх і вивести Україну на почесне місце, яке вона посідала увесь час у кампаніях реалізації позики, а для цього треба ось що:

Кампанію реалізації позики на селі пов'язати зі збиральною і хлібозаготівельною кампанією; роботу реалізації позики вести в полі—при збиранні і обмолоті хліба.

Для успіху роботи колгоспні і сільські комісії сприяння повинні колгосп і село розбити на певні кутки (15—20 дворів) і до кожного кутика прирідити випробованих на роботі активістів.

Люди, яким доручається вести передплату, повинні бути обізнані з основними досягненнями нашого соціалістичного будівництва, щоб зуміти розповісти колгоспникові й одноосібникові, які нам потрібні кошти, де ми їх беремо і яку роллю відіграють позики в нашому фінансовому плані.

Нещадна боротьба з куркулем—в передумова успіху і в реалізації позики. Тому доведення твердих завдань до двору куркулів і громадський

... та їх—треба слотучати з викриванням куркульської агітації, скерованої на зрив кампанії.

Цілковите здійснення принципу добровільності передплати, а звідси боротьба з всілякими перекрученнями й адмініструванням повинно здійснити негайно.

Комісіям сприяння треба перебудувати свою роботу, стати оперативним центром передплати та організатором допомоги в передплаті від усієї громадськості.

Профспілки, особливо ті, що їхні члени працюють на селі, повинні активно допомогти в реалізації позики. Треба в кожному районі перетворити МТС і окремі колгоспи на опорні пункти і звідси поширювати вплив на відсталих.

Комсомол, як бойовий застрільник усіх наших господарських кампаній, повинен відіграти вирішну роль в реалізації позики на селі.

Особливу увагу треба приділити шефській допомозі робітників підприємств селу. Треба здійснити гасло:

«Жодного підприємства й установи, що не допомагали б у реалізації позики селу».

Треба, щоб як районна, так сільська і колгоспна преса приділили особливу увагу закінченню кам-

панії реалізації позики, висвітлюючи роботу громадських організацій.

Органи місцевої влади, від сільради до райвиконкому повинні серйозно заходитися коло кампанії реалізації позики, як складової частини місцевого бюджету. Фінансові секції й депутатські групи—ось радянський актив, який повинен вирішити успіх кампанії.

І зрештою—забезпечити інтереси позикодержців. Кожний селянин повинен бути упевнений, що облігації, які він передплатив, йому буде видано вчасно і що йому допоможуть перевірити облігації з тиражними таблицями. Це дуже важливий момент і тим нехтувати не можна.

Ось коротенький перелік заходів, які треба здійснити негайно на селі. Ми прогаляли багато часу і припустили, що Україна в ряді республік наслідками реалізації позики на селі посідає одне з останніх місць. Тому з особливою впертістю треба взятися до роботи тепер. Повторюємо, в всі можливі моменти Україні виконати плян. Негайно ж Україні треба повністю закінчити кампанію реалізації позики й посісти належне місце в ряді братерських республік.

СИЛЬОС — МІЦНА ПІДПОРА СОЦІАЛІСТИЧНОГО ТВАРИННИЦТВА

Стаття К. Білика

ХУП ПАРТКОНФЕРЕНЦІЯ ДАЛА ЗАВДАННЯ, щоб у галузі тваринництва в другій п'ятиріччі домогтися такого збільшення стада й росту товарової продукції, яка б відповідала розв'язанню в основному тваринницької проблеми для СРСР, як цього партія домоглась за першу п'ятирічку в розв'язанні зернової проблеми. Ця директива партії може бути успішно виконана при відповідній організації кормової бази для тваринництва. Це значить, що в кормовій лаванці тваринам треба збільшити кількість найспоживніших кормів. Тільки при цій умови ми доб'ємося збільшення продуктивності тварин, збільшення кількості м'яса, масла, молока й шерсті.

Масовий досвід радгоспів і колгоспів за останні два роки довів, що в перебудові кормової бази для соціалістичного тваринництва важливіше значення набуло сильосування кормів. Так, при згодовуванні сильосу дійним коровам по 10 катр. удій збільшився на 25%. Позитивний вплив сильосного корму на збільшення продуктивності тваринництва забезпечив успіх сильосної кампанії в 1931 році. Якщо в 1930 р. закладено сильосу на Україні 930 тисяч тонн, то в 1931 р.—4½ мільйони тонн.

Тепер немає жодного радгоспу чи колгоспу, навіть і одноосібного господарства, яке не знало б, що таке сильос, яке важливе значення має сильос не лише в боротьбі з нестачею кормів, але й у боротьбі за збільшення продуктивності нашого тваринництва. Сильос став кормом не лише для великої рогатої худоби, але й для інших видів тварин: коней, свиней, овець і навіть птахів.

Налаючи важливого значення сильосові, ЦК КП(б)У в своїй постанові від 9 травня ц. р. підкреслює,—

«що дальший розвиток сильосування, як одного з вирішальних чинників в утворенні сталої кормової бази тваринництва, і виконання програми закладання сильосної маси 1932 р. на 6,5 млн. тонн, вимагають найширше залучити до цієї роботи робітників радгоспів, колгоспів та одноосібників».

В сильосну кампанію 1932 року треба поставити собі завданням, щоб кожний радгосп і колгосп, колгоспник і одноосібник засильосували найбільшу кількість зеленої маси, використовуючи для цього не тільки спеціальні посіви на сильос, але й всякі покидьки городніх, багрових культур, картоплі, соломи (як домішки до соковитих), дикорослі трави як: очерет, осока й рясні бур'яни, за винятком отруйних. Таких покидьків в кожному господарстві знайдеться в достатній кількості—потрібно тільки організувати збір і закладки цієї зеленої маси, що просто валяється під ногами і пропадає без ніякої користі для господарства.

Домогтися високого врожаю посіяних сильосних культур, повного використання зеленої маси, особливо за дощових умов цього року, організувати правильну роботу силу і через це зменшити вартість сильосу—це основне завдання сільради в цілому, та зокрема її секцій та депутатських груп.

Сільради насамперед повинні особливу увагу віддати соціалістичному секторові сільського господарства й забезпечити в радгоспах і колгоспах своєчасне й цілковите керівництво сильосною кампанією. Кожен колгосп під час сильосної кампанії має враховувати не лише усунування скоту, а й скотину, що знаходиться в індивідуальному користуванні колгоспників.

Одночасно сільрада повинна організувати сільосну кампанію і в одноосібному секторі, як по збудуванні сільосних споруджень, так і закладки сільосної маси. Сільосування в одноосібних господарствах вимагає особливої уваги від сільради, бо потребує багато труда так в спорудженні ям траншеї, як і в закладці самої маси і не кожному одноосібникові ця справа до снаги. Тут сільрада має розрогнути широку поленювальну роботу, щоб одноосібники об'єднувалися в гуртки та супраті.

Проте, було б «лівацьким» закрутом, коли б сільрада брала лише курс на такі гуртки. Кожен одноосібник може закладувати собі сільос. Завданням сільради є довести, що в гуртку або колгоспі краще провести цю роботу. Чому так, доведемо на прикладі. Одноосібник має одну корову, пару коней і свиню. За встановленими нормами йому потрібно сільосу для годування цих тварин на рік: для корови—3 тонни, пари коней—2 тонни і для свині—300 кг.—разом 5300 кг. або 331¼ пудів. Щоб виготувати цю масу сільосу, треба викопати яму місткістю 11 кубічних метрів.

Ми знаємо, щоб мати сільос кращої якості, треба перевести збір сільосної сировини, різання її закладку в яму принаймні протягом двох днів. А хіба зможе одноосібник, хоч би він мав двох працівників в господарстві, перевести цю роботу в два дні—ніколи, йому, принаймні, треба днів 5-6 для завантаження сільосу, а це пересушує зелену масу. Успіх сільосної кампанії є, поперше, в правильній організації її розташуванні робочої тяглової сили та засобів виробництва.

Насамперед сільрада повинна визначити зі свого складу відповідальних уповноважених для організації справи сільосування. Для успішного переведення сільосування треба взяти на облік всі сільосорізки та соломорізки. Повести широку роз'яснювальну роботу серед цих господарств про важливе значення поживного сільосного корму для худоби та які вигоди для кожного господарства, коли вони об'єднуються для переведення сільосування.

Перша Канадська агрокомуна ім. Леніна на ст. Мигасво (Одещина). Після роботи матері забирають дітей із ясел

Треба їх так переконати й наочно довести прикладом якогось колгоспу користь від сільосного корму й сільосної праці, щоб у них не залишилось ніякого сумніву, а з боку сільради не відчувалось ніяких примусових заходів, що з самого початку дезорганізовує маси. До кожної об'єднаної групи по сільосуванню одноосібників треба закріпити на весь час роботи уповноваженого с/р. для керівництва.

Перед початком будівництва траншеї і ям за закладкою сільосної маси треба запросити з району фахівця агронома чи зоотехніка для інструктажу, про те, щоб правильно будувати споруди, не брати до сільосування отруйних рослин та правильно різати й закладати сільосну масу до споруди.

Тепер розглянемо на прикладі процеси виробництва при сільосуванні в таких організованих групах одноосібних господарств. Припустимо, що група складається з 20 одноосібних господарств, у яких налічується худоби: корів—12 шт., коней—26 та свиней—16 штук.

Для них треба сільосу: коровам—36 тонн, коням—26 тонн і свинням—5 тонн, разом 67 тонн.—до цього треба додати 15% сільосу на пелуття—10 тонн, отже потрібно сільосу 7 тонн. Якщо в одному кубометрі міститься свіжого сільосу 0,5 тонни то для закладки 7 тонн треба збудувати траншею місткістю 14 куб. метри.

Траншею треба розташувати поблизу господарства, на достатньому віддаленні від гноєсховищ, на високому місці, де добре стікає дощова вода з твердим ґрунтом—глиною або суглинком. При такій місткості в 14 куб. метри траншея буде мати такий розмір: завглибшки 3 метри, завширшки утові 3,5 метрів, унизу—2,5 метри та завдовжки—17 метрів. Роботу по будівництву траншеї можна полегшити, застосовуючи найпростіші засоби механізації—розпушити землю плугом та вибирати ґрунт і відносити кінцями лопатами.

Копання траншеї спільними силами може бути переведено в 2-3 дні, тоді як кожний окрема потратив би в 2-3 рази більше часу. Під час завантаження сільосних споруд сільосною масою, роботу треба побудувати як в колгоспних бригадах. Частина людей поставити на збір сільосних культур, другу частину на підвозку сільосної маси, третю на різання сільосної маси сільосорізками чи соломорізками і, нарешті, поставити людей в траншеї на трамбування бутинами і ногами різаної маси в траншеї. Така розстановка робочої сили забезпечує завантаження сільосної споруди в найкоротший термін і найкращу якість сільосного корму.

Коли всю траншею не можна зразу завантажити на всю довжину, то треба завантажувати частинами, ставлячи впоперек траншеї дерев'яні або цегляні перегородки.

При використанні сільосу на годівлю, треба так розподілити щоденні даванки сільосу для худоби, щоб кожний одноосібник знав свою норму і не було суперечок при розподілі. Отже, керівництво з боку сільрад повинно здійснюватись через своїх уповноважених з початку і до кінця сільосної кампанії.

Організація сільосної кампанії в одноосібних господарствах в такий спосіб—через усупільнення стане за важіль до подальшого усупільнення в колгоспи всіх процесів с.-г. виробництва.

ВИСУНЕННЯ ТА ГОТУВАННЯ ЖІНОК НА КЕРІВНИХ РОБІТНИКІВ СІЛЬРАД—СПРАВА ПЕРШОЧЕРГОВОЇ ВАГИ

Стаття А. Жежко.

ПОСТАНОВОЮ ПАРТІЇ ТА УРЯДУ неодноразово підкреслювалось усю важливість справи висунення робітниць та колгоспниць на провідну роботу, в органах диктатури пролетаріату. Жінка - трудівниця стає на чолі сільської ради, як організатор і керівник усіма господарчо-політичними процесами соціалістичного будівництва на селі, активний будівник нового соціалістичного суспільства.

Але рішучого злому в справі висунення жінок на провідну роботу в радах ще не досягнуто. Одною з причин недостатнього висунення жіноцтва є, зокрема, відсутність підготовлених до такої важливої роботи жіночих кадрів, що вміли б орієнтуватись у складних обставинах роботи, справитись з тими важливими завданнями, які поставлено від партії та уряду перед радами. Щоб допомогти жінці — голові сільради, заступникові голови підвищити свої знання та політичну свідомість, у цьому році, за прикладом попередніх років, провадилися всеукраїнські тримісячні курси перепідготування голів сільрад — жінок в м. Харкові, що розпочали свою роботу 25 травня. Курси були розраховані на 250 чол., але прибуло, на жаль, всього лише 160 чоловіка.

Це говорить за те, що на місцях ще не цілком усвідомили вагу та значення теоретичного марксо-ленінського озброєння жінки — керівного робітника сільради, жінки - активістки та значення підготування й закріплення жінки на керівній радянській роботі. Не зовсім задовільний і якісний підбір кандидатур, що їх надіслано на курси. Окремі випадки показують, що на місцях — в районі, селі — не завжди кандидатуру на курси відповідно обговорювалось, а підходили до справи формально, аби виконати рознарядку. Чи можна виділену товаришку після закінчення курсів використати на посаді голови сільради, його заступника, — таке питання, очевидно, не поставало перед тими організаціями, що відраджали на курси кандидаток, які не відповідали вимогам.

Так не дбали про підготування жінки — керівного робітника сільради — Чемеровецький РВК та Демковецька сільрада, коли надсилали на курси Політ Степаниду Федоровну без будь-якої характеристики її роботи. Політ активної участі в роботі сільради не брала. Приймальною комісією при курсах Політ заявила, що вона була в комсомолі, але з комсомолу її виключено. Постановою комісії Політ-Степаниду відправлено назад, а РВК просили дати відповідні пояснення.

За повідомленням Чемеровецького РВК, Політ С. Ф. в комсомолі ніколи не була, а це все вигадала,

а надіслано її на курси без характеристики тому, що Демковецька сільрада спізнилась з виділенням кандидатури.

«Я зовсім неписьменна — пояснює одна з курсанток — я не працювала ніколи на радянській роботі. Взяли мене просто з поля без жодних пояснень і казали їхати на курси». Це в зразок неухважного, легковажного ставлення до справ, підготування провідних радянських кадрів.

Але за винятком цих окремих випадків, склад курсанток в цілому був задовільний. Прийшли на учебу з різних районів, міст та сіл України жінки — голови сільрад, заступники голів сільрад, жіночий радянський актив майбутні керівні сільрадівські кадри, переважна більшість члени та кандидати партії, з великим стажем активної роботи в сільрадах, колгоспах тощо.

«Досвід практичної роботи ми маємо чималий, — говорять курсантки. — але нам бракує відповідної теоретичної підготовки, бракує знань».

З великим бажанням і настирливістю взялись за навчання. Активно працювали на групах, в позаучбовий час на бригадах, зматуючись на краще опанування курсу навчання, за поширення свого світогляду. Різного віку молоді й старіші дають зразки впертої більшовицької роботи над собою, зразки

Делегатка Гладя з артілі „Бубутора“ (АМСРР) на зльті в газ. „Комуніст“

гарного засвоєння окремих дисциплін. Поборюється, правда, з великими труднощами, і такий недолік у складі курсанток, як малописьменність. На курсах було до 30 чол. малописьменних та декілька чоловік зовсім неписьменних. Цим довелося з напруженою енергією ліквідувати свою малописьменність, а то й зовсім неписьменність і опанувати курс навчання. Серед них більшість — голови сільрад, заступники, витримані, перевірені активістки.

Ударну роботу курсанток, їх напружену працю над собою не завжди підтримується на місцях і з побутового боку. Більшість курсанток залишили дома дітей, інші — непрацездатних утриманців. Замість того, щоб відповідно заопікуватися родиною курсанток і тим самим допомогти їм спокійно працювати, вчитись, подекуди ми мали вияви не уважного, ганебного бюрократичного ставлення. Дітей

курсанток, непрацездатних батьків тощо знімають з утримання, відмовляють у найменшій допомозі, і це — не зважаючи на відповідні директивні вказівки й роз'яснення в приводу матеріального забезпечення курсанток та їх родин.

Безвідповідальне, бюрократичне ставлення зриває справу підготовки жіночих радянських кадрів, справу активізації й залучення робітниць, колгоспниць до державного управління. З цим треба провадити рішучу боротьбу. Забезпечення радклясово-витриманими, політично-свідомими й кваліфікованими кадрами — це справа самих рад, справа виховання на місці широкого радянського активу й висунення з поміж нього робітників на керівну роботу, забезпечивши потрібну допомогу.

Справа першочергової ваги — це висунення й утворення керівних робітників сільрад жінок.

НА МІСЦЯХ

ОГЛЯД РОБОТИ СІЛЬРАД

«Вчитись працювати, — це завдання радянської влади повинна поставити перед народом в шостому обсязі».

В. І. Ленін.

СІЛЬСЬКІ РАДИ ЗА ОСТАННІ РОКИ успішного соціалістичного будівництва та бурливого зростання колективізації, за проводом ленінської комуністичної партії, здобули чималі успіхи у перебудові своєї роботи лицем до с.г. виробництва, лицем до колгоспів. Сільради стали за справжніх організаторів соціалістичної перебудови села та трудящих мас, поставивши на належну височину оргмасову роботу. Вони по-більшовицькому виховують та організують колгоспні маси та трудящих селян і, міцно спираючись на цей актив, вивчають село і конкретно, диференційовано, оперативно керуючи колгоспним будівництвом, допомагають колгоспникам підносити своє виробництво, виконувати свої зобов'язання перед пролетарською державою.

Так, приміром, сільради Березівського району широко застосовують соцзмагання та ударництво, міжколгоспний буксир, методи скликання періодичних нарад і зльотів передовиків колгоспників перед кожною кампанією. Виробничі пляни складаються і доводяться до колгоспних мас своєчасно, багато уваги і сили приділяється культурно-масовій роботі, тотальному масових кадрів тощо. Сільради зуміли обрости випробуванням на с.г. кампаніях міцним активом, з кращих колгоспників ударників, бригадири зуміли залучити до секцій та депутатських груп і просякти всю роботу сільради масовістю, конкретним виробничим змістом.

Катеринівська сільрада Якимівського району провела судільну колективізацію; сільрада є зразкова в усьому районі. Вона на час збиральної перенесла свою роботу в поле, в бригади, заслуховує на своїх засіданнях звіти правління, артілей та комун про їхню роботу й конкретно керує ними.

Дуже навчальний приклад подає Павлівська

сільрада, яка вперше влаштувала засідання президиї безпосередньо в колгоспі серед мас, де від колгоспників та бригадирів була гостра справедлива критика роботи сільради. Коли колгоспникам пояснили постанови партії, то колгоспники говорили: «Добре, що нам тут пояснили постанови партії та уряду про збиральну кампанію. Ми тепер знаємо, що наше правління неправильно затримувало видачу нам натуральних авансів».

Чимало сільрад премійованих з союзного бюджету, своєчасно опрацьовують серед мас, серед бригадних виробничих нарад всі постанови партії та уряду, мобілізують маси на боротьбу з хвилями, в перервах та після закінчення роботи на полі, провадяться масові бесіди, читання, доповіді, у бригадах видаються масові газети, провадяться виробничі наради, налагоджено конкретне керівництво колгоспами, бригадами та всіма масовими організаціями села.

На прикладі багатьох сільрад доведено, яке величезне значіння має оргмасова робота рад і як успішно виконує рада всі завдання, коли правильно налагоджено масову роботу.

Проте, багато й багато ще сільрад відстають від бурхливих темпів соціалістичної реконструкції села, відстають у перебудові роботи та керівництві щодо організаційно-господарського зміцнення колгоспів на основі постанов партії та уряду та в вказівок тов. Сталіна.

Не зважаючи на досить чіткі постанови партії й уряду про перебудову рад, чимало сільрад ще й досі не забезпечили конкретного керівництва колгоспів, не знають виробничої можливості їх, керують «взагалі», а подекуди нема будь-якого керівництва.

Так, наприклад, в артілі «Більшовик України» Богданівської сільради Барвенківщини розкладають хліб, але ні сільрада, ні партосередок на це не реагують. Голова колгоспу артілі Петровського, замість дати відсіч куркульським спробам розкратити курукудау, став на чолі куркульської зграї.

В Барвенківському районі чимало сільрад зовсім не засвоїли своїх прав та обов'язків, не налагодили роботи своїх секцій, не організували депгруп. Такі сільради, як Семенівська, Лурульська та Рижівська завжди пасуть задніх у проведенні господарсько-політичних кампаній, бо вони працюють без маси, відірвано від колгоспів, їхні секції не стали масовими органами, вони не залучили до участі в своїй роботі широкі верстви колгоспників і трудящих одноосібників.

У Вожедарівському районі сільради не знають справжнього стану колгоспів, конкретно не керують і через те реманент не відремонтовано, не визначено робочих плянів, не розподілено людську та тяглову силу тощо. Рижівська сільрада Ьлопільського району оргмасову роботу зовсім занедбала, а організовані ще в квітні ц. року з бригадні депгрупи колгоспів ще й досі навіть не збиралися. Що багатьох сільрадах цього району нема будь-якої масової роботи серед одноосібників.

В Оріхівському районі сільради замкнулися у своїй роботі вузьким колом президій, секції та депгрупи у більшості не працюють, до того ж їх підлядає численна кількість штабів та комісій, а в Ігороднянському районі ні в одній сільраді не утворено депгруп.

Часто-густо можна зустріти недозволену і абсолютну ворожу партії, що не має нічого спільного з методами ольшовицького керівництва відірваність сільрад від трудящих мас села, бюрократичну замкненість та адміністрування. Можна подати силу прикладів про те, коли виробничі наради в колгоспах, або зовсім не існують, або ігноруються, коли колгоспника не втягують до обм.рування найважливіших заходів в житті колгоспу, його плянів і його повсякденної роботи; з колгоспником не радяться, його ігнорують і голова сільради чи колгоспу сам розв'язує всі питання.

Так, наприклад, ні Мало-Михайлівська сільрада, ні правильні колгоспи Васильківського району на селу не оувать, а коли і оувать, то не для того, щоб оперативно керувати збором врожаю та готуванням до осіннього засіву, а приїздити за зведенням, або для командування. Ще жодного разу ніхто з сільських керівників та членів правиль колгоспів не оув у бригаді, щоб поговорити з колгоспниками, піднести їх на боротьбу за ольшовицькі темпи косовиць. В бригадах нема ніяких газет, про постанови ЦК-ОІ Вєукраїнської партконференції нічого не чути.

В артілі «Черемога» брутально порушили директиви партії про те, що не можна без погодження з бригадиром орати коні, що не можна в процесі роботи зливати бригади тощо, наслідок—занепад господарської ініціативи колгоспників, бригадирі себе не почувають відповідальними за бригади в цілому, ва виконання плянів, підупала труддисципліна. Голова сільради далі кабінету не иде: дає «директиви», «настанови», пише «відозви» до правиль колгоспів, а ті собі до бригадирів. В Мало-Михайлівській сільраді із зерновловлювачів по три дні виимали зерна і воно там загнивало, запрівало, а потім зерновловлювачі викинули, «як негодні».

Отже, найголовніша хиба в роботі сільрад це—брак оргмасової роботи, невміння спертися, міцно організувати і виховати радянський та виробничий колгоспний актив. І тому сільради працюють без маси, відірвано від колгоспів, від повсякден-

Комуна ім. Літвінова (Золочів). Ударна бригада доярок

ного виробничого й суспільного життя колгоспів. Вони не йдуть в гущавину колгоспної маси, щоб роз'яснити, роздумачити постанови партії та уряду, викрити помилки, показати їхню шкоду для колгоспу і разом з колгоспниками, через секції та депгрупи взятись по-справжньому за роботу, щоб виправити припущені помилки.

Окремі сільради не вивчають економіки села й колгоспів, не знають справжнього стану їх, неправильно організують роботу і не залучають до неї колгоспників, кращих ударників і по більшості стоять осторонь соціалістичної перебудови села. Вони не вивчають досвід кращих ударників, бригадирів, не переносять цей досвід на всі бригади й колгоспи, не організують нещадної боротьби проти крадіжок колгоспного врожаю, не посилюють охорони громадського, колгоспного й кооперативного майна, не запроваджують обліку та контролю, не провадять боротьби проти куркульської зривальки у видачі авансів, проти зривників хлібозаготівельного.

Все це призводить до безконтрольності, безгосподарності, зловживання, до непошани трудящих, до неправильної розстави сил в колгоспі, до поганого догляду за громадським майном, тягловою силою, худобою, урожаем, до перекручення постанов партії та уряду, до недодержання революційної законності.

Всі вищезазначені неподобства використовує класовий ворог, який намагається підточити м'яке і добробут колгоспів. Не всі сільради дають належну відсіч виходкам та всіляким маневрам класового ворога, та й зрозуміло чому, бо придушити опір глїтайні, як і виконати будьякі завдання партії та уряду можна лише за допомогою широкого активу, всієї колгоспної маси, чого так бракує сільрадам.

Отже, сільрадам треба насамперед, перебудувати свою роботу обличчям до колгоспу, виховати та організувати трудящі маси села і міцно спираючись на організований актив створити потрібні масові органи сільради (секції, депгрупи тощо), налагодити їхню роботу, насичити діяльність секцій та депгруп живим плідотворним змістом і конкретно диференційовано оперативно керуючи колгоспами, допомагати їм успішно виконувати свої завдання.

Треба розгорнути агітаційно-пояснювальну роботу на селі. Треба щодня по кожному конкретному факту відставання простобів, розбазарювання

Хліба тощо, по кожному окремому негативному питанню протиставити позитивні приклади, треба організувати, пояснити, переконувати та вести маси на боротьбу за успішне виконання постанов партії та уряду. Треба добре засвоїти, що масова політична робота рад є основа успішної боротьби за проведення господарчо-політичних кампаній.

Завдання посилити конкретне керівництво колгоспним будівництвом є одна з найважливіших ланок боротьби за організаційно-господарське

зміцнення колгоспів, але конкретність у керівництві можна успішно здійснити лише за активної участі колгоспників, залучення їх до повсякденної роботи, контролю і керівництва життям села й колгоспу.

Конкретність керівництва колгоспом є бойове гасло ленінської партії і сільради, як органи диктатури пролетаріату, мусять за всяку ціну його здійснити.

Д. Кучеренко

ЗРАЗКИ БІЛЬШОВИЦЬКОЇ РОБОТИ

СТАЛІНСЬКА СІЛЬРАДА Буринського району на Харківщині, провадячи організаційно-масову роботу, залучаючи широкі маси трудящих, спираючись в основному на колгоспний актив, домоглася значних результатів у своїй роботі.

Сільрада розподілила своїх членів по секціях. Секції сільради працюють за певними календарними планами й охоплюють усі господарсько-політичні процеси на селі.

До активної роботи в сільраді залучено 26 чоловіка колгоспниць та робітниць радгоспу. Сільрада зуміла так розподілити свої сили, що нема жодної бригади так радгоспівської, як і колгоспу, де не було членів сільради.

Хлібозаготівельні пляни минулого року виконано на 119,4%. Сільрада навіть організувала 2 буксирні бригади й надіслала до сусіднього села Успенки.

Прибуткова частина сільбюджету минулого року, що складалась з 31.541 крб.—виконана на 105%. Видаткова частина виконана на 107%.

На терені сільради реорганізовано 2 колгоспи, в яких об'єднано 536 господарств, або 97,6%. Орної землі в колгоспах 2095 га. Під час переведення колективізації 1931 року, сільрада організувала буксирний похід до села Успенки.

На основі виконання постанови ЦК ВКП(б) від 4-Ц—32 року, запроваджуючи в життя 6 історичних вказівок тов. Сталіна, Сталінська сільрада побудувала роботу колгоспів за принципом організації постійних виробничих бригад. Боротьба за врожай, ліквідація знеосібки та зрівнялівки—такі безпосередні завдання сільради.

Особливу увагу приділено розвитку тваринництва, бо напрямком господарювання села є буряково-скотарський.

Сталінська сільрада вже збудувала одну ферму вирощування молодняка великої рогатої худоби з поголів'ям 56 шт., 2 свинарські ферми на 251 гол., одну молочарську ферму на 46 голів та кролівничу ферму на 48 кролів.

Ще перед початком третьої більшовицької сівби, в колгоспах організовано 7 постійних виробничих бригад, за якими закріплено земельні ділянки, тяглову силу, с.-г. машини, реманент та інші засоби виробництва на цілий господарський рік. встановлено норми виробки по всіх процесах виробництва й визначено календарні строки виконання робіт. До кожної машини прикріплено колгоспника члена бригади, конюхи прикріплені до тяглової сили й збруя закріплена за відповідними кінцями.

Запроваджено преміальну оплату труда. На-

рахування трудоднів провадиться залежно від виконання норм і якості роботи.

Сталінська сільрада своєчасно була підготовлена так до сівби, як і до просапної та збиральної кампаній. Широко розгорнуте і содзмігання та ударництво поміж бригадами стало засновком більшовицького виконання всіх сільсько-господарських кампаній.

На терені сільради є радгоспоб'єднання Бурякотресту. В минулому році радгосп хоч і виконав своє завдання засіву ярини на 111,0% та буряку на 115%, все ж таки від Сталінської сільради керівництво було недостатнє, як констатував Секретаріат ВУЦВКУ. За те зараз сільрада всебічно допомагає радгоспу в його роботі, зокрема в організованому наборі робітничої сили через колгоспи.

Цілком проведена контракція посівів у одноосібному секторі. Протягом підготовчого періоду до сівби, залучено до колгоспів 8 бідняцько-середняцьких господарств-одноосібників. Залучення до колгоспу провадиться ще й тепер. На зборах одноосібників сільрада ставила питання про наслідки господарювання колгоспів.

Успішно здійснюючи суцільну колективізацію (97,6%) і на цій базі ліквідацію куркуля як класу, Сталінська сільрада стала справжнім керівником колгоспного руху села, справді повернулася лицем до колгоспу, щільно слідкуючи за класовою спрямованістю колгоспу, рішуче борячись з правими ухильниками та «лівацькими» закрутниками, переводячи в життя генеральну лінію партії.

На терені Сталінської сільради є 3 школи 1-го концентру, де навчається 358 дітей, охоплення дітей шкільного віку на 100%. Відвідування школи учнями складає 94%.

Сільрада повнотою забезпечила школи паливом. В галузі політехнізації—устатковано майстерні. школи вивчають усі процеси с.-г. виробництва так в радгоспах, як і в колгоспах, приймаючи активну участь у всіх с.-г. роботах (пророщували посівматеріали, збирали поліл, організували піонербригади на боротьбу з шкідниками й бур'янами).

В галузі ліквідації неписьменності і малописьменності сільрада теж має досягнення: охоплено навчанням 374 чол. Відвідування шкіл лікнепу становить 80%. Сільрада має будинок колективіста, 5 червоних кутків; видаються стінгазети та організовано видання польових газет.

Отже, як бачимо, Сталінська сільрада чимало має гарних показників у своїй практичній роботі, досвід якої треба перенести й для дальших чергових політично-господарських завдань.

ДЕПУТАТСЬКА ГРУПА НА ПЕРЕДОВИХ ПОЗИЦІЯХ ЗБИРАЛЬНОЇ

КОЖНА ЦИФРА—ВІДБИТТЯ УДАРНИХ ТЕМПІВ

НАРАДА ДЕПУТАТСЬКОЇ ГРУПИ РАЗОМ З КОЛГОСПІВ-СЬКИМ АКТИВОМ, що вона його організувала і об'єднала навколо своєї практичної роботи, зати-лася до пізна. Багато часу витрачено на обгово-рення, перевірку кожної деталі, як висновок обго-ворення пляну було зрозуміле для кожного: тер-міни, кожна цифра—відбиття ударних темпів, більшовицького завзяття, свідомості і творчого ентузіязму до перемоги. Зрозуміла і вся відпо-відальність цілої депутатської групи, кожного її члена зокрема за виконання плянів, за успіх зби-ральньо-заготівельної кампанії.

Отже, тільки обговоривши пляни виробничих робіт, група одразу приступила до розташування сил в бригадах, ланках, на забезпечення ударної роботи. Розташування—знайоме слово, знайоме діло, з нього має вже група невеличкий досвід. Ве-сною, під час полоття, ще задовго до того, як безпо-середньо розпочинати виробничі роботи, депгрупа збирала, обговорювала завдання, визначала місце і ролі кожного члена не лише як виробничника, а як організатора має на перемогу.

З цього погляду, як організована робота депутат-ської групи, як її визначили на нараді, що відбула-ся заздалегідь до початку жнив, заслуговує на певну увагу. Побудова роботи групи, зокрема на збиральній являє собою таке: до кожної бригади прикріплено одного члена групи, що несе відпові-дальність за стан і роботу бригади в цілому. Далі. До кожної ланки всередині бригади також прикрі-плено відповідального або члена депгрупи, або ак-тивіста, завданням якого є ті ж обов'язки, що й у відповідального за бригаду в цілому.

Наприклад, до першої бригади прикріплено чле-на депгрупи Ключко Є. Він повинен забезпечити, щоб плянові накреслення термінів робіт були ви-тримані, щоб були ужиті всі заходи до збереження врожаю від втрат, щоб було організоване культоб-слуговування тощо. Але, безперечно, сам Ключко Є. не зміг би за всім простежити; скрізь оперативно організувати справу. Тому до кожної ланки при-значено ще по одному відповідальному з групи за виробничі успіхи ланки.

Конкретизація в охопленні впливом, райоргані-заторською роллю від групи, доходить кінець-кін-цем до групи людей, які виконують однорідну ро-боту. Мова мовиться про групи, скажімо, косарів і в'язальниць. Через те, що в артлі в депутатській групі лише 5 членів сільради, свою організаційну роботу вона також провадить через актив, що об'єднує навколо себе. Такого активу під час косо-виці налічувалося понад 20 чоловіка. З наради вищі налічувалося понад 20 чоловіка. З наради розходилися запізно і довго ще було чути голоси у віщій тиші, що відбивали подумки, настрої від- тільки що закінченої наради.

Дергачівська МТС (Харківщина). Участь молодих трактористів

**

В руках голови артлі «9 січня» Некаєнка — рапорт. Він його зараз надсилатиме районним ке-рівним організаціям. На цьому білому папері чо-тко, великими літерами вписані цифри перемог. Косовицю закінчили передестроково, за сім з поло-виною робітних днів, приступили певною ходою до скиртування, молотьби і виконання прямо з-під молотарок обов'язку перед державою щодо хлібозабавання.

До всіх послуг, одержаних в бойовій роботі в полі, в рапорті ще додано одну: порядком соцо-помогі відсталій артлі «Нойланд» надіслано 4 ко-сарки з крапцями ударниками, які повинні скоси-ти 100 га хліба, показати нойландцям, як треба працювати.

В цьому першому успіхові у збиральній без-перечно велику роллю відіграла депутатська група, керована від сільради. Декілька характерних рис з її буднів першої перемоги.

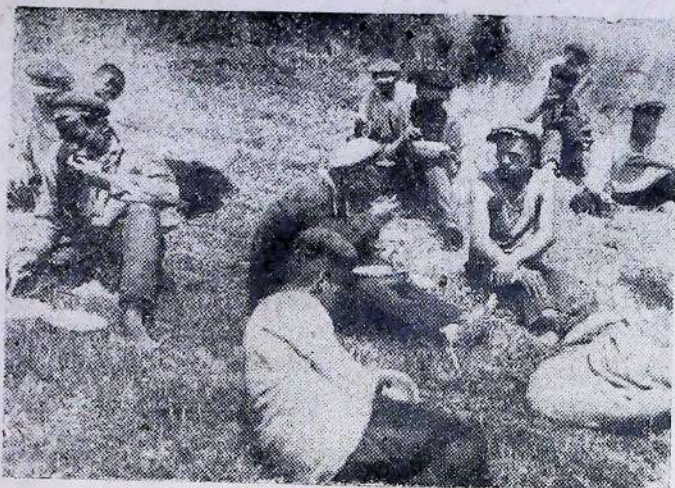
**

ТОВ. КЛЮЧКО — УДАРНИК, ЗРАЗОК СОЦІЯЛІ-СТИЧНОЇ ПРАЦІ.

У другій бригаді кипіла робота. Швидко в'язали снопи і ще одна мить—вони туго підперезані кріпкими перевеслами, вже клялися долу. Не роз-тріпає, не вирве колосків із снопів вітер, не роз-несе їх по полю.

Член депгрупи—ударник, зразок, організатор соціалістичної праці.

І від цієї думки ще більш напружуються м'язи, ще швидкіший рух рук, ще більше здійснюється завзятість до роботи. Вже вив'язано 8 копу, але Ключко О. не відчуває ніякої втоми, норма вже зроблена, з-під її рук ще й ще стеляться долу снопи. Коли кінчився робітний день і бригадир обрахував роботу—Ключко О. дала найбільший виробіток. Десять з половиною зв'язаних кін, за-мість 8.

Баланівський радгосп ДПУ ім. Дзержинського. Громадське харчування в полі

Робота Ключка не подобалася ледарці Маріїці Журавель. «Бач, який ударник свідомий: переривається немов для себе» — даялась Марійка Журавель. Її робота в перші дні косовиці була за найгіршу в усій ланці в'язальниць. Коли в'язала снопа, вона не повністю захвачувала валок, розтягувала колоски.

— Диви, що ти робиш! — соромили її за такі неподобства інші в'язальниці, що показували крапці наслідки роботи. Та не зважала на їх зауваження Марійка, як і раніш погано працювала.

І от саме коли, Семен Денисенко, обов'язком якого було від групи стежити за якістю роботи, побачивши, як Марійка Журавель неохайно в'язала, залишаючи значну частину колосків з валок на стерні, став доводити про її погану роботу і як треба працювати. Марійка розперезалась лайкою.

Увечері, коли за ініціативою групи було скликано коротеньку виробничу нараду, були балачки й про Марійку. Її ставлення до роботи було рішуче засуджено бригадою, і ланка, де працювала Марійка, питання про її перебування серед них поставила руба. «Якщо не виправишся, — не працюватимеш з нами». Того ж вечора про ганебну роботу Марійки вміщено дописа в стінгазету.

Таке оточення громадської думки навколо неї, як і подібних їй, швидко робило своє. Громадський вплив дав позитивні наслідки і вже ранком другого дня Марійка значно підтяглася в роботі.

Прикладів блискучої ударної роботи можна було навести чимало. Це ж вони члени групи Ключко Я. і Кучма П. дали найбільші показники в роботі на косарці. В їх роботі не можна було побачити, щоб коні ходили нерівномірною ходою, щоб вчасно не були помащені чистими лобогрейками. Вони правили за приклад для інших косарів, які також підтягувалися на рівень виконання, а іноді і перебільшення своїх завдань.

Під час перерв члени групи організували колективну читку газети, пророблювання постанов партії та уряду.

Крім того, що ті чи ті неполадки, хиби, які виявила група доводилося до відому бригадирів, управи артілі і в разі потреби були предметом обговорення групи — члени групи брали безпосередню участь у ліквідації всяких перешкод на шляху в здійсненні виробничих завдань.

Отже, депутатська група в артілі «9 січня» взяла вірний напрямок в організації своєї роботи, розташуванні сил на виробничих ділянках, здійснюючи вплив і організаторську роль в колективному господарстві, як низова ланка рад. Безперечно, що в її роботі ще є деякі невеликі недоліки. Наприклад, недосить переноситься досвід роботи кращих членів депгрупи. Порівняно до своїх можливостей, в групах повинна мати більші наслідки робота за організацію навколо себе колгоспівського активу.

Отже, треба сподіватися, що за допомогою і ще більшим живим керівництвом групами від сільради — депутатська група значною мірою досягне більших успіхів у своїй роботі, як організатора мас у здійсненні робіт коло скиртування, молотби і хлібоздавання, що вже розгорнуто в артілі «9 січня» повною ходою.

Бригада: Глускін, Шенгур, Клищенко

Луб'янки на Синельниківщині

МІЖНАРОДНЄ ЖИТТЯ

ЗА РАДЯНСЬКИМИ КОРДОНАМИ

Стаття Я. Мексіна.

ВИБОРИ ДО ШИМЕЦЬКОГО РАЙСТАГУ (парламенту), що відбулися 31 липня, принесли велику перемогу німецькій компартії, яка збрала 5.278.646 голосів, тобто майже на 700 тис. більше, ніж на попередніх виборах (восени 1930 р.). Соціал-фашисти, навпаки, втратили понад 600 тис. робітничих голосів. Це показує, що розпочався масовий відхід робітників від соціал-фашистів до комуністів, які твердими кроками йдуть до завоювання більшості робітничої класи Німеччини. В столиці Німеччини, Берліні, як показали на-

слідки виборів, компартія уже тепер є найсильніша партія.

Фашистська партія, що на її чолі стоїть Гітлер, хоч і дещо збільшила число своїх голосів проти попередніх виборів до райхстагу, проте останніми місяцями вона вже припинила своє зростання, а в промислових районах втратила немало голосів. Починається відхід обдурених мас від фашизму.

Розлючені успіхом компартії фашистські бандити, при попуску та прямому сприянні уряду Шахена і поліції, розгорнули нечувані кривавий

терор проти компартії та робітників, що йдуть за нею. Проте, успіх компартії показує, що робітничі маси повні рішучості дати належну бойову відсіч фашизмові, який розкладається через внутрішні суперечності.

Парламентські вибори відбулися і в Румунії. Націонал-царанистська (куркульська) партія, що воює проти революційного робітничо-селянського блоку. Сотні арештованих, десятки вбитих і поранених—такий один із наслідків румунських виборів. Другий наслідок—це чимале зменшення голосів, поданих за націонал-царанистів. Румунське селянство, що його нещадно експлуатують і зводять зо статку поміщики й капіталісти, все менше піддається на їхні брехливі передвиборні обіцянки та все більш стає на шлях революційної боротьби.

Рішуче стає на шлях революційної боротьби й селянство Польщі. Все частіше спалахують селянські повстання на Західній Україні. Наприклад, у районах Лиско й Лобіва нещодавно спалахнуло велике повстання, що в ньому брало участь 10 тис. чол. Проти посталих послали поліцейні частини з різних місць. Кривавий бій тривав цілий день. На допомогу поліції послали озброєні війська. Після п'ятигодинного бою кепсько озброєні селяни примушені були відступити в гори, звідки вони почали громадянську війну. Такі ж повстання зубожілого селянства мають місце і в інших місцях Польщі.

Яскраві приклади революційного героїзму (маси спостерігаємо й у Бельгії, де протягом двох місяців мужньо борються гірники, що страйкують, проти єдиного фронту, буржуазії і соціал-фашизму. Профбюрократи роблять очайдушні намагання, щоб зірвати героїчний страйк, але це їм не вдається. Компартія вирвала з їхніх рук керівництво масами.

У Франції нещодавно закінчився суд над білогвардійцем Горгуловим, що вбив 6 травня французького президента. Дарма, що Горгулов зізнався, що постріл його мав за мету прискорити війну

Франції проти СРСР, не зважаючи на явний зв'язок Горгулова з білогвардійською еміграцією та французькою поліцією,—суд старанно оминув питання про співучасників і надхненників Горгулова. Співучасники Горгулова так і лишилися незаймані, бо французька буржуазія зацікавлена в збереженні кадрів на підготовлювану від неї антирадянську інтервенцію.

В Іспанії спалахнув бунт монархічного офіцера. Робітничі маси негайно дали революційну відсіч контрреволюційним бунтарям. В Севільї (район повстання) був оголошений загальний страйк, розбили центральну в'язницю і звільнили усіх політв'язнів. Запалили поміщицькі садиби, монархічні клуби, манастирі, церкви, редакції реакційних газет. Рух поширювався, дарма що проти революційних робітників висилали жандармерію та поліцію.

Японська вояччина, не задовольняючись захопленням Манджурії, поширює свою окупацію в межах Китаю, готуючись захопити провінцію Жече. Ця провінція, крім своїх природних багатств, є стратегічний ключ, щоб удертися до Північного Китаю. Крім того, захоплення внутрішньої Монголії є, за планами японських імперіалістів, один із етапів підготовки війни проти СРСР.

Всупереч японським та іншим імперіалістам, СРСР є єдина країна, що не намагається завоювати чужі території і яка непохитно, уперто бореться за мир. Останнім часом **мирна політика СРСР** має багато успіхів. Підписано радянсько-польський договір про ненапад; такі ж договори про ненапад з Фінляндією ратифіковано (затверджено), з Естонією—підписано і має бути ратифікація, з Латвією надано договором чинності. Крім того, підписано угоду з Японією про рибну ловлю в північних водах.

СРСР буде й надалі вперто боротися за мир, одночасно зміцнюючи свою обороноспроможність на випадок нападу на нього імперіалістичних хижаків.

Техн. редактор Г. Крамаренко

Відповідальний редактор Ф. Єрко

Матеріал з'явився 2/IX; підписано до друку 25/IX; 3 друк. арк.; в 1 друк. арк. 52.224; формат 1/8 4-почт.

Видавництво ВУЦВК, Радянське будівництво і право

зам. 3258—19 000

ПОСПІШАЙТЕ

**НЕГАЙНО
ПІДПИСАТИСЬ
НА КЕРІВНИЙ
ОРГАН ВУЦВК**

„ЧЕРВОНЕ СЕЛО“

**В ПОШТОВІЙ
ФІЛІЇ АБО У
СІЛЬЛИСТОНОШІ,
ПОВІДОМИВШИ
ПРО
ПЕРЕДПЛАТУ
РАЙВИКОНКОМ**

ПЕРЕДПЛАТНА ЦІНА:

**НА 1 РІК —
4 карб. 30 коп.
НА 6 М-ЦІВ —
2 карб. 15 коп.
НА 3 М-ЦІ —
1 карб. 10 коп.**